

Chân Tình Tương Ứng

Contents

Chân Tình Tương Ứng	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	8
4. Chương 4	10
5. Chương 5	14
6. Chương 6	17
7. Chương 7	20
8. Chương 8	23
9. Chương 9	25
10. Chương 10	29

Chân Tình Tương Ứng

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ, hiện đại, ngắn, nhất thụ nhất công, có chút ngược, HE. Nguồn: vnsharingEdit: D

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chan-tinh-tuong-ung>

1. Chương 1

“Đinh linh linh” tiếng chuông điện thoại không ngừng kêu, ta vội vàng từ trong phòng tắm chạy ra, trên người vẫn còn bọt trắng, nhanh chóng nhận điện. Ta còn chưa kịp “uy” đối phương đã cướp lời

“Thường Gia Đình, chúng ta bỏ trốn đi!”

Ngoài ý muốn không hề kinh ngạc, cơ hồ trong lúc nhất thời, đại não hoàn toàn không suy nghĩ mà đáp “Hào.”

Hắn cười, ta nghe thấy

“Tối nay lúc bảy giờ, người nếu không đến, ta giết cả nhà người!”

Lúc này đến phiên ta nở nụ cười “Có thể, người nếu trốn ta lấy axit tạt người!”

“Sợ người a? Buổi tối gặp đồ đồ “

Ngao mạn chậm rãi buông microphone, trước nay chưa bao giờ có cảm giác thoải mái như vậy, có lẽ ta vẫn luôn chờ đợi thời khắc này. Không quản người toàn bộ sẽ làm dơ ghế sofa, ta nằm xuống, nhìn trần nhà, không khỏi nở nụ cười.

Ký ức hai mươi lăm năm trước chậm rãi quay về.....

Mười sáu tuổi, ta gặp phải thử thách lớn đầu tiên. Người ta thường nói, học tài thi phận. Vì không muốn dựa vào lão ba, ta sống chết ôn luyện mấy tháng, kết quả vẫn là công dã tràng. Cuối cùng đành phải dựa vào lão ba hồi hải ngược xuôi, nơi nơi quan hệ mới tìm được cho ta một trường trung học ra dáng.

Đứa con độc nhất trong gia đình học không giỏi, nghĩ muốn đạt điểm cao cũng không được. Xem ra muốn hay không vẫn phải tìm cách khác. Dựa vào quyết tâm sắt đá của lão ba, ta được vào trường trung học tư nhân nhất nhì thành phố. Ở giữa, lão ba ta không biết đã chi ra bao nhiêu tiền. Có đôi khi vui đùa hỏi đến, ba liền trừng đến đỏ cả mắt, sau đó dặn dò ta phải hảo hảo học tập, mỗi ngày đều phấn đấu.

Ngày đầu tiên đến trường, ta thành thực vào lớp học, chọn một vị trí ngồi xuống. Nhìn những khuôn mặt xung quanh cảm thấy vừa mới lạ vừa hảo ngoạn, có một số nữ sinh đáng vẻ quê mùa, một số nam sinh thực thấp. Chủ nhiệm lớp bước lên bục giảng, trên bảng đen viết hai chữ “Lưu Mãng”, phía dưới có người cười to.

“Oa”, nam sinh ngồi sau lớn tiếng kêu, “Lưu manh a?” Nhất thời một trận cười vang.

Lưu lão sư cũng cười, sau đó ngẫu hứng nói, “Xem tên là biết ta không dễ chọc, bản thân năm trước mới trở thành giáo viên, năm nay lại không cẩn thận thành chủ nhiệm lớp, trên có hiệu trưởng bức bách, dưới có phụ huynh giám sát, còn xin mọi người giữ mặt mũi, để cho ta sống khá giả chút, ta đương nhiên cũng thoải mái với các người.” Lời này thực sự chọc cười mọi người, lưu manh giơ tay lên rồi đập mạnh xuống bàn, cả lớp im lặng, “Hiện tại ta nghĩ chúng ta nên giới thiệu một chút, vị nam sinh kia nói trước đi?”

Nam sinh nói “lưu manh” hào phóng đứng lên: “Ta gọi Chu Tiểu Ngải, tính cách sáng sủa lại hoạt bát, thái độ làm người thực trung hậu lại thiện lương, hy vọng tất cả mọi người thích ta, ta thực đáng yêu nga.”

Lại một trận cười, sau đó mọi người đem tên hắn đảo lại, gọi hắn “Ngải Tiểu Trư” (trư tham món lợi nhỏ). Toàn bộ lớp năm mươi người lần lượt giới thiệu, trừ bỏ những nữ sinh bộ dáng xinh đẹp, hầu hết ta đều không nhớ tên.

“Đến người”, Lưu Mãng chỉ đến bàn của ta.

Ta vuốt đầu ngượng ngùng đứng lên, nói: “Ta gọi Thường Gia Đình, không có gì là đặc biệt ham mê.”

Lão sư vỗ vai ta, vẻ mặt hài hoà cười. Hắn trở lại bục giảng, đợi cả lớp im lặng nói “Tốt lắm, coi như đã nhận thức nhau, hiện tại toàn bộ lấy vở đại số ra, mở trang thứ nhất!”

Cửa đã khoá vang lên tiếng động, phía dưới ồ lên.

“Không phải chứ, ngày đầu tiên đi học mà.”

“Lão sư không tính hắn a!” Ngày khi thanh âm ai oán nổi lên bốn phía

Phanh! Cửa phòng học bị đá văng, toàn trường yên tĩnh.

“Thực xin lỗi, ta đến muộn, phòng học này quá khó tìm.” Người kia vừa nói vừa tiến vào phòng, tóc vàng, toàn bộ lớp học nhất thời há hốc mồm.

Cổ Hoặc Tử! Ta trong đầu lập tức nghĩ đến từ này, chính là cuộn phim đang thịnh hành, nam nữ sinh đều vô cùng sùng bái, một lời lại một lời Hạo Nam ca.

“Người là?” Lưu manh lão sư sững sốt.

“Ta gọi La Dận, cũng là lớp này.”

Lưu manh lão sư nhìn danh sách, xác định có cái tên La Dận. “Mau ngồi xuống đi.” Lưu manh lão sư chỉ xuống, thẳng tắp nhắm vào bàn bên cạnh ta.

Không phải chứ! Ta không khỏi đổ mồ hôi, thiếu niên bất lương này ngồi cùng bàn với ta? Hẳn tiêu sái đến bên cạnh ta ngồi xuống, nhìn gần tiểu tử này cũng không quá nổi bật. Trừ bỏ mấy lọn tóc nhuộm, những lọn tóc khác cũng có chút ố vàng, thoạt nhìn khô khô, không phải thực khỏe mạnh.

“La Dận, người giới thiệu mình một chút đi.” Lưu manh lão sư hưng trí trở lại.

Hắn không vui đứng lên, mở miệng nói, “Tên không phải nói nữa, ba ta làm ở đại sứ quán, mẹ ở cục giáo dục, lúc trước đều học ở nước ngoài, nên giờ còn chưa thể thích ứng, có gì đặc tội thỉnh thông cảm, cảm ơn.”

Không biết là ai “oa” một tiếng, kỳ thật ta cũng muốn oa. Xuất ngoại là giấc mộng của bao người a, đột nhiên có cảm giác chúng ta như ếch ngồi đáy giếng, người ta lại bay lượn trời xanh. Khó trách hắn cao ngạo như vậy, quý dị như vậy! La Dận liếc mắt nhìn ta, ánh mắt kia là một bộ dáng xem thường. Hừ, chưa biết ai hơn ai? Người này nguy hiểm, về sau cần đề phòng.

Ngày đầu tiên học cũng khá thoải mái, các thầy cô đều tự giới thiệu mình trước, nhắc nhở yêu cầu kỷ luật mỗi môn, rất nhanh hết giờ. Chính là ta trăm triệu lần không nghĩ tới, tên La Dận ngồi cùng bàn cư nhiên cả bốn tiết đều ngủ không nhúc nhích! Của ta cao nhất cũng chỉ là hai tiết mà thôi.

Đến giờ ăn cơm trưa, hắn cuối cùng cũng tỉnh, biến mất luôn. Ta cũng lười quản hắn, vội vàng đến căng tin trường ăn cơm. Ở đây có điểm này là không tốt, ăn cơm phải tranh nhau, tắm rửa phải tranh nhau, liền ngay cả đi WC cũng tranh nhau.

Chạy tới nhà ăn, ta đã chậm chân, cả đại sảnh đông nghẹt người. Đều do tên La Dận kia, làm ta hao phí hai phút quý giá gọi hắn tỉnh!

“Uy, Thường Gia Đình!”

Ta quay đầu lại nhìn, là Ngải Tiểu Trư gọi ta, hắn cũng đến muộn, nhìn thấy đám người kia mà lo lắng.

“A, tiểu trư, như thế nào còn chậm hơn ta? Thế này cơm cũng không có mà ăn.”

Hắn ha hả cười, lộ ra hàm răng chỉnh tề, “Cơm có gì ngon, ta dạy người trò này.”

“Cái gì a?” Ta lé mắt nhìn hắn.

“Người xem ” hắn chỉ tay vào đám người, “Hiện tại nhiều người vậy, là cơ hội tốt trộm đạo (ăn hủ đậu) nữ sinh, người trà trộn vào đám người, thấy người nào đẹp liền áp sát nàng, muốn sờ thế nào cứ sờ, nàng nếu bảo người quấy rồi ***, người chỉ cần nói do quá nhiều người không cần thận trọng phải, thích đi!” Hắn khanh khách âm hiểm cười.

Ta đối việc này không hứng thú, chỉ cảm thấy hạ lưu vô sỉ, “Ta đói lắm rồi, người chơi một mình đi!” Ngải Tiểu Trư cười lớn trà trộn vào đám người bắt đầu hoạt động mờ ám, ta đi tới quầy bán quà vặt mua hai cái bánh mì.

Tiến vào phòng học, La Dận đã ngồi trên bàn bắt đầu ăn cơm trưa. Ta hâm mộ nhìn thức ăn của hắn, chân gà nướng phải tới mười cái, nước miếng bay loạn xạ, ta đành trút giận bằng cách cắn xé cái bánh mì khô.

“Người ăn cái này?” La Dận nhìn ta đang lang thang hồ hởi hỏi.

“Àn.” Ta lên tiếng, tiếp tục hăng hái chiến đấu.

Hắn không khỏi tấm tắc hai tiếng, nắm chân gà qua.

“Cho ta?”

Hắn gật đầu, ta lại có chút giật mình, dù sao cũng là mười cái, mỹ nhân quả nhiên tâm cũng mỹ a! “Tạ ơn, cảm tạ.” Ta then thùng nói, một khi then thùng liền dễ nói lắp.

“Ta không quen nhìn kẻ giống như khát cái trước mặt mình!” Hấn liếc ta một cái.

“A?” Ta sững sờ, mình nghe nhầm sao? Hấn sao có thể nói người khác như vậy! Ấn tượng tốt đẹp lập tức sụp đổ, ta nếu không phải là quân tử đã xông lên cho hấn một trận rồi!

Sau giờ cơm trưa, tiết học buổi chiều bắt đầu. Chuông vừa vang, các học sinh đều đã sẵn sàng, riêng La Dận lại gục đầu ngủ tiếp.

Dù sao hấn cũng cho ta chân gà, ta quyết định hảo tâm đánh thức con sâu ngủ này “La Dận, không, bạn La Dận, người tối qua làm gì mà không ngủ sớm để hôm nay đi học muộn.”

Hấn nâng hai mắt buồn ngủ lên nhìn ta, vì sao ta cảm thấy ánh mắt kia không có hảo ý? Hấn đột nhiên nói một câu, “Người vẫn là xử nam đúng không?”

Ta nhất thời á khẩu không trả lời được, nhìn quanh, hoàn hảo không ai nghe thấy.

“Trả lời a” về mặt của hấn không có chút vui đùa, “Từng có kinh nghiệm chưa?”

“Không..... Không được nói bậy.....” Ta đỏ mặt, người này, ta hảo tâm nhắc nhở hấn, hấn cứ nhiên lại trêu chọc ta!

“Uy” hấn tiến đến gần, cười, “Người nếu không nói, ta liền chính mình xem thử.”

Ta chết lặng, hoặc nói là cả kinh đến không nói được lời nào, “La Dận, người muốn làm gì?”

Đùng lớn tiếng như vậy, người muốn người khác phát hiện ra chúng ta làm chuyện xấu sao?”

Hấn nói chuyện xấu làm ta lại một trận đỏ mặt, tay hấn đặt trên đùi ta, chậm rãi hướng lên. Ta lập tức cứng người, không thể động đậy. Tay hấn hướng vào trong đùi ta mà ma sát, toàn thân ta giống như có kiến bò, tim đập thình thịch không ngừng. Hấn cười tà, tuyệt đối không phải lần đầu tiên làm loại chuyện này! Ta nghĩ tránh né sự xâm phạm của hấn, càng muốn cho hấn hai cái tát, tiếng lão sư giảng bài văng vẳng, cơ thể ta bị buộc nghiêng về một phía

Bùm!

Ta hung hăng ngã trên mặt đất, cả lớp lập tức quay lại nhìn, lão sư đang giảng bài trừng mắt nhìn ta, thật coi ta giống như quái vật.

“Đối..... Thực xin lỗi.” Ta trong đầu trống rỗng, mười sáu năm qua đây là lần đầu tiên dọa người như vậy. Tên tử La Dận thế nhưng lại làm như không có việc gì nhìn về phía bảng đen! Ta nhanh chóng trở lại chỗ ngồi, lão sư trừng mắt nhìn ta lần nữa rồi tiếp tục giảng bài.

“Hi hi.” hấn cười khê “Người quả nhiên là xử nam.”

Ta thật sự muốn bóp chết hấn, ta giữ mình trong sạch, ta chán ghét lạm tình, ta phản đối thực hiện hành vi như vậy trước khi kết hôn, ta là một nam nhân khoa học xã hội chủ nghĩa (ách.....), còn không được sao? Ta là xử nam a!

“Người đã là xử nam, ta liền nói cho người đi.” hấn nháy mắt “Chờ người đã có lần đầu tiên, người sẽ biết ta vì sao mệt mỏi.” Sau đó lại vùi đầu vào cánh tay mà ngủ.

Ta đột nhiên cảm thấy một mảnh mê man, một loại dự cảm bất hảo, tiền đồ sáng lạn của ta sẽ bị chôn vùi trong tay tên La Dận tóc vàng này.....

2. Chương 2

Tình bạn giữa nam nhân luôn dễ tìm thấy, không tới ba ngày ta liền cùng Ngải Tiểu Trư trở thành bạn thân. “Uy, tiểu trư,” ta gọi biệt danh của hấn, “Cuối tuần này đến nhà ta chơi đi!”

Ngải Tiểu Trư cười nói, “Không được rồi, ca ta đi công tác về, có mua quà, có thể cho người một phần.”

“Ca người?” Ta trong đầu bắt giác hiện lên mấy chữ đại trư. Không thể nào! Lão ba lão mẹ tiểu trư sao lại không suy nghĩ như vậy được? “Ca người không phải tên Chu Đại Ngải chứ?”

“Đúng vậy! Người thật thông minh!”

Quả nhiên! “Vì sao phải đặt tên như vậy?”

“Ba ta họ Chu, mẹ ta họ Ngải, xen giữa chính là yêu! Lại không biết kế hoạch hoá gia đình, sinh hai đứa, đương nhiên một lớn một nhỏ!”

Ta không khỏi cười cười, còn hơn cái tên của ta. Lão ba lúc trước khá sĩ diện, lại có tố chất văn học, sinh ta ra mất đến ba ngày ba đêm suy nghĩ, cuối cùng chọn Gia Đình, thật giống đàn bà.

Nói đến tên, ta không thể không nhắc đến La Dận cùng bàn đáng trách kia, cũng không biết lười hẩn có vấn đề hay năng lực ngôn ngữ hạn chế, tên ta tuy chưa thể nói là cao nhã nhưng tuyệt không thấp kém, qua miệng hẩn liền trở thành “Nghỉ sanh đình”, ta nghe qua vài lần còn không biết hẩn nói mình, chờ nghe rõ rồi thì thà không nghe thấy còn hơn! Nga, còn có chuyện này càng đáng giận hơn, không những chiều hôm đó hẩn làm ta mất mặt, ngày hôm qua làm trắc nghiệm tiếng Anh, ta nghĩ hẩn là lưu học sinh, có thể nhờ hẩn giúp. Ai ngờ hẩn chẳng những không chiều cổ, ngược lại còn chép bài của ta, một chữ cũng không sót. Kết quả hai bài ba mươi hai câu giống nhau như đúc, làm cho cô tiếng Anh xinh đẹp giảm ấn tượng về ta, thật oan chết mất!

Chưa hết, La Dận còn trách cứ nói, “Tiếng Anh của người sao tệ hại thế? Hại ta điểm thấp vậy!” Ta tức a, hẩn là lưu học sinh, bài thi tiếng Anh trung học sao có thể làm khó hẩn? Hẩn học để làm gì! Biết hẩn trả lời ra sao không? Hẩn vẩy vẩy tóc nói cho ta biết, “Cái ta giỏi là khẩu ngữ.”

Ta phi!

Cuối cùng cũng đến lúc có thể về nhà, chúng ta bốn người ở một gian, bên trong mọi thứ đều tốt, điều kiện so với học đại học còn tốt hơn, khó trách bên ngoài nói trường chúng ta là trường dành cho con quan. Không có sự giám sát của cha mẹ, đột nhiên tự do, trời cao biển rộng tha hồ vui sướng.

Tiện thể nói luôn, cùng phòng với ta là người họ Giản, tên một chữ Thêm, hợp lại là Giản Thêm, tạm thời kêu hẩn là Giản giá đi. Hẩn quả thật tên cũng như người, mua đồ gì ai cũng không chiếm được tiện nghi của hẩn. Một hôm hẩn đi mua hoa quả, chủ quán chỉ bán thiếu hẩn một hai đồng, hẩn sòng chết phải đòi cho bằng được. Người ta đuổi cũng không đi, đành phải cho hẩn cây hương tiêu. Hai người bạn cùng phòng khác vì xa cha mẹ không thể tự gánh vác cuộc sống nên không trọ ở trường, ta cùng Giản giá khoái hoạt chiếm lấy gian phòng bốn người.

Về nhà đương nhiên vẫn phải học bài cũ, đó cũng là chuyện ta đau đầu nhất! Trừ bỏ giờ của Lưu manh lão sư lúc nào cũng pha trò sôi động cùng cô giáo Tiếng Anh xinh đẹp, những tiết khác cũng chưa nghiêm túc học qua. Bất quá làm ta ngoài ý muốn chính là, Tên La Dận cứ đi học là lại ngủ kia cư nhiên đổi môn Ngữ văn đáng chán tràn ngập hứng thú, cả lớp học chỉ có mình hẩn tích cực. Tuy rằng hẩn nói mười phần thì chín phần là sai, nhưng cũng đủ làm cho lão sư vô cùng cảm động. Tò mò hỏi hẩn vì sao, đáp lại chính là hẩn rất thích lão sư này a, ta nhất thời không thể nói gì. Lão sư Ngữ văn quả thật bộ dáng xinh đẹp, nghe nói là nghiên cứu sinh trường sư phạm, mặt mày thanh tú, đáng người cân xứng. Cười viết chính mình là Lữ Bố, đối với tam quốc mê mẩn đến tẩu hoả nhập ma, về phần hẩn thật không biết nên nói là Lữ Bố hay Điều Thiên. Động lòng nghĩ dù sao người ta cũng là nam a, ta không ngừng nói với chính mình rằng La Dận hẩn không có ý tứ gì khác, thực @\$%^#@, dùng từ sao lại tối nghĩa như vậy?

Mới tan trường, liền thấy La Dận đi đến một chiếc xe màu trắng có rèm che cùng người bên trong cười nói, cũng có nhiều học sinh nhà có xe riêng, nhưng đường hoàng khoe khoang như vậy thì không nhiều. Ta mặc dù biết là bất lịch sự, vẫn không nhịn được hướng ánh mắt về phía đó. Người trong xe một thân tây trang, tuổi khoảng chừng chưa tới ba mươi, rất đẹp. Hai người cười đùa trên xe, ta còn chưa kịp thu hồi ánh mắt, La Dận đã một phen ôm lấy cổ đối phương, tại mặt hẩn hôn một ngụm.

Ta nhất thời trợn mắt há hốc mồm, một thân nỏ da gà, hẩn hẩn không thấy rõ ta đứng ở bên này, dù sao cũng nên mau chóng rời đi hẩn hẩn hẩn, hẩn hôn nam nhân kia, là nam nhân nha!

Về nhà đã hai ngày, tâm tình của ta không ngừng xuống thấp, tình cảnh La Dận cùng nam nhân kia thân thiết không ngừng lặp đi lặp lại trong đầu. Vì muốn gạt bỏ đoạn trí nhớ khủng bố này, ta dùng toàn bộ

tính lực lao đầu vào các trò chơi. Nhân vật trong trò chơi bị ta hại chết không biết bao nhiêu lần, vô cùng thất vọng, ta đành rầu rĩ từ bỏ, ngồi bên máy tính ngẩn người.

Cũng không biết có phải thần kinh không minh mẫn, ta tự động mở mạng, tìm mấy chữ đồng tính luyện ái, dù sao cũng không có ai nhìn ta. Xuất hiện đến mấy trăm kết quả, ta lo lắng đề phòng xem nhanh mấy cái, thật sự giống kẻ trộm.

Cái gì mà tâm lý dị dạng, bệnh tâm thần, không mấy cái nói tốt, lúc này đột nhiên một tin đập vào mắt ta.

Tính hướng không thuận theo tự nhiên, đồng tính luyện ái cùng khác phái luyện cũng giống nhau, không phải tâm lý biến thái, cũng không phải chỉ xuất hiện ở con người, mà ngay cả động vật cũng tương đối phổ biến. Nó là một loại hiện tượng từ xưa đến nay vẫn tồn tại.

Phía dưới còn liệt kê thật nhiều các danh nhân từ cổ chí kim đồng tính luyện ái, ta thế nhưng lại có một loại cảm giác thoải mái.

Sáng sớm cuối tuần cùng bạn bè sơ trung tụ tập, cùng bọn họ giới thiệu một số thứ, chạng vạng mới quay về. Ngải Tiểu Trư so với ta lại về sớm hơn, thấy ta trở về liền lén lút đưa ra một quyển tạp chí, nói “Hảo hữu, ta chính là muốn tốt cho ngươi.” Sau đó nhanh chóng bỏ đi.

Ta nằm trên giường xem quyển tạp chí Ngải Tiểu Trư cho, cái này sao có thể dài và lớn như vậy? Ăn gì mà lớn thế này a? Trong lòng không khỏi có cảm giác chíp bông, cứ nhiên cảm thấy được có điểm ghê tởm. Giảm giá lại có vẻ không hứng thú, ngồi tính toán kế hoạch thu chi cá nhân cho cả tuần.

Lúc này cửa phòng bỗng nhiên bật mở, La Dận bước vào.

Làm ta sợ muốn chết! Ta còn tưởng lão sư kiểm tra phòng, hại ta vội vã đem tạp chí giấu ngay vào gầm giường.

“Giảm Thêm” La Dận hai tay chống nạnh, cả vú lấp miệng em nói “Đêm nay ta với ngươi đổi phòng, ta có việc phải thương lượng với Gia Đình.”

Gai Đình? Hẳn gọi ta Gia Đình? Ta thật không nhớ rõ chúng ta từ khi nào thân mật như vậy. Có việc? Ta cùng hẳn thì có chuyện gì a?!

Giảm giá có điểm không tình nguyện, nhưng lại bị căn phòng xa hoa của La Dận hấp dẫn, rất nhanh đồng ý. Trong phòng chỉ còn lại hai chúng ta, hẳn ngồi trên giường ta, ta không khỏi lui về phía sau.

“Ngươi, chuyện gì?” Ta hỏi.

“Ngươi vừa rồi giấu cái gì trong gầm giường? Lấy ra ta xem nữa!”

“Không..... Không có gì hay đâu.”

Hắn tự mình xoay người lại kiểm, ta hốt hoảng thấy cuốn tạp chí kia đã ở trong tay hắn. “A, thứ này,” hắn nhìn qua, ta một đầu đầy mồ hôi. Hắn rất nhanh xem thường nhìn nó, ném qua bên giường Giảm giá, sau đó hướng mặt tới gần ta, “Xem cái đó làm gì, phải ngoạn chân chính mới tốt.”

Ta nuốt nước miếng, mồ hôi liên tục chảy xuống, “Không không, không cần nói lung tung.....”

Hắn cười hì hì trừng mắt liếc nhìn ta một cái, chẳng hề để ý nói tiếp, “Ngày đó ngươi chạy cái gì chứ?”

“Ngày nào?”

“Cuối tuần vừa rồi đó a, ở ngay cổng trường.”

Đầu ta lập tức hiện lên hình ảnh hôn nồng nhiệt đó, “Thật có lỗi..... “

“Giải thích làm gì?”

“Ta, ta cũng không phải kỳ thị ngươi!”

“Kỳ thị?”

“Người yên tâm, ta tuyệt đối không nói với người khác!”

“A?”

La Dận vẻ mặt kinh ngạc, ta đổi cái miệng hồn đản của mình ảo não không thôi, ta lo lắng nói với hắn, ta cũng không phải lưu manh không hiểu chuyện, tuy rằng hắn đồng tính luyện ái, nhưng đây không phải lỗi của hắn, đó là tính hướng cá nhân không kiểm soát được, ta sẽ không nói cho người khác, cũng sẽ không thành kiến nhìn hắn.

“Đồng tính luyện ái?”

Về mặt hắn thập phần ngoài ý muốn, ta biết hắn cảm giác bị vạch trần nhất định vô cùng xấu hổ, vội bổ sung, “Người không cần sợ hãi, đây cũng thực bình thường, ta không phải là người lắm miệng, sẽ không nơi nơi nói lung tung.”

Hắn đột nhiên ôm bụng cười lăn trên giường ta, “Thường Gia Đình a Thường Gia Đình, người thật thú vị.”

Chắc là vì ta biết hắn đồng tính mà không những không ghê tởm còn đồng tình đi. Hai chân hắn thu lên giường, dựa vào bên cạnh ta, ta ý thức được, lui ra một chút, không khỏi đỏ mặt mồ hôi.

Hắn ý xấu cười, ánh mắt tà tà nhìn ta, “Kia có muốn thử không?”

“A!”

“Có muốn không?”

Ta không ngốc, tự nhiên hiểu được hắn nói gì, lắp bắp “Không.... Không cần..... “

“Hừ! Còn nói không cần, mất hứng!” Hắn một phen nhéo áo ta, ta chỉ cảm thấy một trận hoa mắt, “Ta hiện tại thoát quần áo người, người nếu dám kêu một tiếng, ta liền một đao cắt cái đó của người!” Hắn từ đầu lấy ra một kéo, ở trước mắt ta khua khua, ta lập tức lặng ngắt như tờ.

Thiên, hắn mang theo hung khí, rõ ràng là có chuẩn bị mà tới!

Hắn thật sự đem ta lột sạch, ta còn là lần đầu tiên trần trụi trên giường cùng người khác, quả thực xấu hổ vô cùng.

“Người.... Người nháo đủ chưa!” Môi của ta bắt đầu run, ta lo lắng hắn kích động sẽ biến ta thành thái giám, nửa đời sau không thể động a! Ta còn chưa cưới vợ đâu!

“Uy, ta nói người như thế nào làm cho ta? Yêu thượng ta?” Hắn vỗ vỗ khuôn mặt chết lặng của ta.

“Không, không, không cần nói bậy.” Ta lại nói lắp, đúng vậy, ta cần gì phải nhường hắn? Cần phải một quyền quăng hắn xuống, nhưng ta thật sự không có dũng khí.

“Đến, hôm nay ta phải liều mình cùng người.” Hắn nhìn ta lẳng lẳng, lại bắt đầu khua hung khí kia, ở giữa bắp đùi ta, “Giúp ta cởi quần áo, nhanh lên!”

Ta bị dọa, phải ngoan ngoãn nghe theo, da hắn trắng, chính là cũng rất gầy, chỉ toàn xương cốt, không có mấy thịt. Ta cảm giác hai tay phát run, đến khi chỉ còn độc cái quần lót, hắn tùy tay ném qua một bên, cả người nhào tới, đem ta áp đảo ở trên giường. Quần lót của hắn hình tam giác, hình dáng thật rất tốt.

“Gia Đình, hôn đi.” Hắn từ trên cao nhìn xuống ta, một bộ dáng lưu manh cười, hơi thở ấm áp phả vào mặt ta. Vài sợi tóc vàng óng rơi xuống, mặt hắn phóng đại trước mắt ta “Kỳ thật người đã sớm muốn ôm ta đúng không? Từ lần đầu tiên gặp người đã biết, ánh mắt người nhìn ta mê đắm bao nhiêu, còn hơn cả những người ta đã gặp ở nước ngoài, người thật là xấu!”

Ta..... Ta oan a! Ta thề, thề độc luôn, tuyệt đối không có tư tưởng này, cũng không dám có, thật sự! Ta tự an ủi bản thân không được nghĩ loạn, ta..... Lệ, ngay cả ta cũng cảm thấy thật khó giải thích rõ ràng.

Hắn cúi xuống hôn, đem môi ta cùng hắn kề sát, ta hoàn toàn không thể nghĩ gì, cảm giác tất cả mọi thứ trong đầu như bị chặt đứt. Môi hắn thật mềm mại, giống như ăn đường. Hắn bắt lấy tay ta đặt lên lưng, còn chính mình thì tấn công phần eo. Da thịt hắn hoàn toàn không giống như nam nhân thô ráp, ngược lại thật mềm mại nhẵn nhụi. Thắt lưng thật nhỏ, phồng chừng một bàn tay có thể ôm lại, điều này làm cho ta

hưng phấn không ít. Chuyện đã tới mức này, ta đã muốn bất chấp tất cả, sờ đi, tận tình sờ đi. Ta thật sâu cảm thấy hỏa nhiệt ở phần dưới eo hừng hực thiêu đốt, càng cháy càng mạnh.

“Nha, ngạnh!” Hấn lập tức ngồi xuống, rời khỏi cơ thể ta, chĩa vào hạ thân dựng thẳng của ta, cười ra tiếng.

“Cười..... Cười cái gì!” Ta nghĩ hảo muốn chết.

“Ha hã, ta không nghĩ tới người dễ cương như vậy,” hấn thực tự nhiên cười, “Thật có lỗi thật có lỗi, không nên đùa người.”

Ta không thể chống đỡ, thầm nghĩ đem hỏa nhiệt kia dập tắt. Ta lui lại một đoàn, nhin không được chà xát tiểu huynh đệ, “Người ra ngoài đi.” Ta cũng không muốn ở trước mặt hấn tự an ủi.

“Biểu tình so với cha chết còn khó coi,” Hấn như trước nói lời độc ác, một phen nhéo nhéo cánh tay ta, “Trốn cái gì, ta giúp người dập lửa.” Dứt lời, hấn liền đưa tay tới khó hạ của ta, trực tiếp trượt xuống.

Ta biết ta xong đời rồi.....

“Ngoạn hảo nha.” Hấn như bắt được món đồ chơi thú vị, ngón tay giống như xà, linh hoạt ở yếu điểm của ta nhu lỏng, thường thường còn xuống đến tận gốc rễ.

Ta đại não trống rỗng, không bao lâu liền cảm giác hạ thân nóng lên, toàn thân thư thái. Ngực ta phập phồng lịch lịch, hô hấp dồn dập.

Hấn thu hồi tay, nhìn nhìn chất dịch màu trắng, còn đưa lên mũi ngửi, “Hảo tinh.” Hấn oán giận nói, trực tiếp đem thứ đó sát lên quần của ta. Sau đó làm như không có việc gì nhặt quần áo lên mặc vào, giống như chưa phát sinh việc gì mở cửa đi ra.

Ta biết mình hoàn toàn xong đời rồi.....

3. Chương 3

Bắt đầu mùa đông, nhiệt độ không khí thất thường, ban ngày còn có thể mặc áo mùa thu, ban đêm thì phải khoác áo bông. Ta đã quen với mùa đông nơi này, nhưng đối với La Dận vẫn luôn ở nước ngoài mà nói thì rất thống khổ, vì nhiệt độ không khí lúc cao lúc thấp, La Dận vinh quang ngã bệnh.

Ta là bạn cùng bàn đương nhiên là phải có tinh thần đoàn kết hỗ trợ, xung phong nhận trọng trách mỗi ngày hai lần đưa hấn tới phòng y tế truyền nước biển, cũng đồng thời kiêm công nhân lao động bưng trà bê nước đưa cơm. Hôm trước mẹ La Dận còn đích thân tới tận trường học, thấy hấn không việc gì mới yên tâm trở về. Mẹ nó là một điển hình của mỹ nữ phương Đông, có huyết thống như vậy, khó trách bộ dáng La Dận tươi ngon mọng nước. Bất quá cái làm ta buồn bực chính là thái độ La Dận đối với mẹ rất lạnh nhạt, hoàn toàn khác bình thường luôn cười cười lại bóc đồng, ta nghĩ hấn là đang làm nũng với mẹ thôi.

Sau lần hấn giúp ta giải quyết vấn đề sinh lý kia, chúng ta quan hệ ngày càng thân mật, hấn thường lưu lại phòng của ta, hỏi ta có cần “hỗ trợ” hay không. Nhìn hấn tựa hồ thích thú với trò chơi này, chẳng lẽ cái kia của ta ngoạn tốt lắm sao? Trong lòng ta rõ ràng không để ý, cũng không bài xích hành vi này, ngược lại còn có chút chờ mong. Hấn kỹ thuật tốt lắm, mỗi lần đều làm cho ta phiêu phiêu dục tiên, sau mỗi lần vui sướng, ta cũng muốn giúp hấn tiết dục, bất quá đều bị hấn mắng bỗn. Tuy rằng chúng ta vẫn chưa làm đến bước cuối cùng, nhưng ta cũng không nhin được mà đối đãi với hấn như vợ mình, hấn cũng không phản đối. Ngẫu nhiên trước mặt bọn Ngải Tiểu Trư kêu hấn “lão bà”, họ cũng chỉ cho là do quan hệ của chúng ta thực thân thiết mà thôi. Trường học rồi lại đến ký túc xá, ta ngồi bên giường La Dận gọt táo, chứng minh chính mình có bao nhiêu khéo tay.

“Tia nhiều làm gì, gốc muốn chết.”

Ta đem miếng táo cắt hình cánh hoa nhét vào mồm hần, cười nói, “Kêu là đến, chịu đựng mệt nhọc, nam nhân tốt như ta không nhiều lắm đâu.” Lúc này trong ký túc xá chẳng có ai, ta cũng không kiêng dè gì mà ngọt ngào một chút.

“Người trời sinh làm nô lệ.” La Dận vuốt vuốt mái tóc rối loạn vì ngủ, thảng trước hần hưng trí đem đầu mình nhuộm lại thành màu nâu. Tóc hần vừa khô lại vàng, cho dù không nhuộm cũng vẫn giống nhuộm, mà chúng ta lại là trường tư nhân, cũng không quá nghiêm khắc về phương diện này.

“Đúng đúng đúng, ta chính là tiểu nô lệ của người.” Ta ưỡn khuỷu nói, lại đưa tới một khối táo.

“Kia kêu chủ nhân nghe chút coi!” Hần nhú mi nhìn ta, có chút ý tứ khiêu khích.

Ta không do dự gọi, “Chủ nhân.”

“Thực không có cốt khí!” Hần lắc đầu, không chịu ăn.

Lãng phí lương thực là không tốt, ta chính mình tự giải quyết hết, “Đối với người ta nào dám có cốt khí a.”

“Thường Gia Đình.” Hần tới gần ta, đem ta thành cái đệm gối đầu.

“Làm sao vậy?” Ta thôi không gọt táo nữa.

“Chủ nhân người lệnh cho người, phải nhuộm tóc thành màu đỏ.”

“A?!”

“Àn..... Phải thật đỏ, anh Mộc Hoa nói là loại này.”

“Ta sẽ bị lão ba làm thịt a!”

“Ta nói nhuộm là nhuộm!”

“Ta, ta..... Cái kia không tốt cho nhan sắc.”

“Người là nô lệ không nghe lời, cút!”

“Lão bà đại nhân, cầu người a.”

“Cút!!!”

“Ta..... Như vậy..... Được rồi.”

Cũng không phải lần đầu tiên cố tình gây sự, hần hoàn toàn bị người nhà chiều hư, hiện tại lại bị ta chiều hư, mỗi lần tranh chấp đều là ta thỏa hiệp trước, lần này cũng không ngoại lệ. Vào ban đêm, ta phải đi đến tiệm uốn tóc nhuộm một đầu hồng. Ngày hôm sau bước vào lớp tạo nên một trận oanh động, La Dận nhìn thấy ta không khỏi sững sốt, sau đó híp mắt nở nụ cười. Tiết học đầu tiên còn chưa hết, ta đã bị gọi lên nghe lão sư một phen oanh tạc, trực tiếp bảo ta tự giải quyết cho tốt. Ta bề ngoài dù sao cũng rất đường hoàng, La Dận tuy có nhuộm nhưng cũng không khác màu sắc tự nhiên là mấy, ta lần này thật sự là không coi trường học ra gì. Bất đắc dĩ trong thời gian nghỉ trưa phải đi nhuộm lại màu tóc cũ, ta chỉ cầu mong sao lão ba ngàn vạn lần không biết đến trò khôi hài này.

La Dận đối đầu ta từ hồng thành đen cũng không cấu kỉnh, thật sự cảm ơn trời đất! Kỳ thật hần chính là bốc đồng muốn tìm chuyện vui, cười rồi thôi, hần cũng không muốn ta bị đuổi học.

“Gia Đình,” buổi tối hần đến phòng ta, sau đó đem ta kéo ra ngoài ban công, ta lo hần mới khỏi bệnh lại phải chịu lạnh, bảo hần ở trong phòng nói, hần bảo ta không được ý kiến, đem ta thả ra ngoài, sau đó dán vào lỗ tai ta, thanh âm tràn ngập hấp dẫn, “Chờ nghỉ đông, chúng ta làm thật đi.”

Ta máu mũi đều nghĩ muốn phun ra, nghe những lời này, phía dưới đã muốn rục rịch.

Hần chú ý tới phản ứng của ta, cười xấu xa nói “Sắc lang, tự mình giải quyết đi.” Le lưỡi, xoay người ly khai.

Giảm Giá buồn bực nhìn hần vui cười hơn hờ đi ra ngoài, mà ta ngoài ban công lại nói mát không muốn vào nhà. Cũng không hiểu sao sự tình lại phát triển thành như vậy, là ta không thể tự kiềm chế.

Ta hưng phấn đến một đêm không ngủ, ngày hôm sau vẫn như cũ chần chừ hưng tinh thần đi học. Đầu tiên là vì La Dận có chút thích lão sư Ngữ Văn, hẳn thích ta đương nhiên liền chán ghét, đặc ý sửa thành ngụ Lữ Bồ. Ta cũng không có nghe giảng, chỉ lo nhìn La Dận. Tiếp theo tay không thành thật, lúc thì giật quần áo, lúc lại nghịch nghịch ngón tay hẳn.

“Muốn chết a!” Hẳn thấp giọng mắng.

“Lão bà, ta muốn người.”

“Tinh trùng lên não, cắt qua một bên đi!”

“Liền lên não, người sờ sờ ta, liền sờ một chút.”

“Buổi tối đi.”

“Một chút một chút thôi.”

Ta thừa nhận ta nóng lên, thái độ không thành thật làm cho lão sư Lữ Bồ chú ý, ta còn không biết sống chết nghĩ muốn cầm tay La Dận đặt lên đùi cọ một phen.

“Thường Gia Đình, người trả lời vấn đề này xem.”

Ta hoảng sợ, chất phác đứng lên, lại hỏi, “Vấn đề gì cơ?”

Lão sư hơi trừng mắt nhìn ta, thanh giọng nói, “Dưới ngòi bút của Shakespeare, tình yêu bi kịch của Romeo và Juliet do đâu tạo thành, người biết không?”

Ta nào biết nói gì! “Này a.....” Ta hơi run, ăn nói lung tung, “Do Juliet rất phóng đảng đi.”

Lão sư Lữ Bồ miệng cơ hồ biến thành hình chữ O, La Dận phốc cái bật cười, lớp học bắt đầu xôn xao. Ta đã chuẩn bị tốt để làm vật hy sinh lừng lẫy, vì thế đúng tình hợp lý nói thêm, “Nàng cầu ba đáp bốn, trước đã cùng Romeo ước định, sau lại đính hôn cùng bá tước, quả thực chính là kẻ hồng nhan gây tai họa!”

Lớp học cười vang, ánh mắt Lữ Bồ lão sư đã muốn chuyển thành căm tức. Tâm tình của ta rất tốt, đang muốn ngồi xuống, La Dận lại đứng lên.

“Lão sư, ta cũng muốn phát biểu ý kiến.” La Dận tùm tùm cười nói, “Ta cảm thấy hoàn toàn là do Romeo rất vô dụng.” Sắc mặt lão sư càng thêm khó coi, La Dận không chút lưu tình nói tiếp, “Hại chết bằng hữu, chạy án, cả ngày sống trong ảo tưởng thân là nam tử hán lại chỉ biết trốn tránh, hoàn toàn vô dụng!”

Cái gì, này không phải là hoàn toàn đối lập với ý kiến của ta sao? Người không biết còn tưởng chúng ta có cừu oán nha!

Phòng học lập tức long trời lở đất, hỗn loạn không thể chịu được, các nữ sinh hiển nhiên đứng về phía La Dận, các nam sinh lại đối quan điểm của ta tán đồng, lú lú tranh cãi thành một đoàn.

Bên ngoài dương quang sáng lạn, chiếu lên mặt bàn, thật ấm áp.

Lữ Bồ lão sư khuôn mặt đỏ bừng, La Dận lại tươi cười rạng rỡ, làm cho ta cảm thấy hạnh phúc chính là như vậy.....

4. Chương 4

Những ngày khoái hoạt luôn tới nhanh mà đi cũng nhanh. Nháy mắt đã đến nghỉ đông, ta giống như phi tử chờ Hoàng Thượng tuyên triệu. Mỗi ngày cơ hồ đều canh giữ trong nhà chờ điện thoại, bạn cùng học ở sơ trung rất ít, bắt buộc đi đi ra ngoài một chuyến, về đến nhà chuyện đầu tiên hỏi cha mẹ là có thấy ai gọi điện không. Lúc này ta thật hận mình lúc trước vì sao không hỏi số điện thoại của gia đình La Dận, hẳn cự tuyệt thì cứ đòi mãi hẳn cũng sẽ có.

Kết quả là chờ đến ngày cuối năm cũng chưa có tin tức, ta cùng lão ba đến nhà ông nội, mọi người quây quần ăn cơm tất niên rồi xem tiệc liên hoan tết âm lịch. Hằng năm đều như thế, thật sự rất hoà thuận vui vẻ. Ông nội, bá phụ đều cho ta tiền lì xì, xem ra cũng thu được không ít.

Không biết La Dận đang làm gì? Ta đột nhiên nghĩ, chắc là đang cùng người nhà hay bằng hữu chơi tết đi? Không biết vì sao lại liên tưởng đến chủ nhân của cái xe màu trắng có rèm che, nhớ tới động tác thân mật của họ, hai người có quan hệ như thế nào? Ta không khỏi tự mắng mình lòng dạ hẹp hòi, chuyện lâu như vậy vẫn còn nhớ. Cha mẹ La Dận đều là quan chức, lễ mừng năm mới đương nhiên là bận tới mảy tới mạt, tiểu tử người chỉ nghĩ tới chuyện lên trên giường, đúng là tinh trùng lên não mà! Vì thế ta quyết định không nghĩ nữa, cứ để tự nhiên là được.

Hai tháng sau khai giảng, La Dận muộn một ngày mới đến báo danh, thật đúng là làm ta hoảng sợ, lo hấn xảy ra chuyện gì. Sau hỏi mới biết, nguyên lai hấn đi du lịch, ở đảo Hải Nam cả kỳ nghỉ đông.

Nga, ra vậy, lòng ta cứ nhiên lại thấy có điểm may mắn. Bất quá nguyên cả tết âm lịch đều ở Hải Nam sao? Vì cái gì không ở cùng người nhà? Lòng ta đầy nghi hoặc, nhưng cũng không hỏi hấn.

La Dận mua di động, hấn là người đầu tiên trong lớp có nên tất cả mọi người đều hâm mộ. Hấn cho ta số điện thoại làm ta vui vẻ đến nửa ngày, vậy là có thể dễ dàng tìm được hấn rồi.

Hơn nửa năm ở chung, chúng ta vẫn rất hoà hợp, hấn cũng không nhắc lại chuyện kia, ta cũng không phải không biết xấu hổ mà yêu cầu. Ta cảm thấy trong lòng La Dận ẩn dấu rất nhiều bí mật, như một bức tường ngăn cách mà ta không thể vượt qua, giống như chuyện gia đình hấn, kia cơ hồ là điều cấm kỵ lớn nhất, nếu không cẩn thận nhắc đến, sẽ bị hấn nghiêm khắc quát “cút ngay”. mà những bí mật khác ta cũng không có quyền gì để biết.

Nhớ rõ một lần ta lơ đãng hỏi La Dận nam nhân đi xe màu trắng có rèm che kia là ai, hấn đã hướng ánh mắt chán ghét nhìn ta. Điều này làm cho ta có điểm khổ sở, dù sao cũng là nam nhân, đương nhiên cũng keo kiệt thích ăn dấm chua, chính là phản ứng của La Dận nói cho ta biết, ta không đủ tư cách ăn dấm chua.

“La Dận.”

“Ân?”

“Cuối tuần trước người đi đâu vậy? Không ở nhà, ta gọi di động cũng không bắt máy, ta tìm khắp nơi mà không thấy người.”

“Không đi đâu, chỉ ra ngoài chút thôi.”

“Kia..... vậy đi cùng ai?”

“Ân? Ta không cùng ai một chỗ a.”

“Vậy khi ta gọi điện cho người, sao lại là nam nhân khác bắt máy?”

“Làm gì có chuyện đó, người nói bậy.”

“Rõ ràng là vậy, hấn nói được một chút thì tắt.”

“Kia..... Ai nha, ta không nhớ rõ.”

La Dận trở mình, bộ dáng không bình tĩnh.

Ta nghĩ muốn đem nghi vấn kia nhả xuống, nhưng vẫn không nhận được hỏi, “Là người kia sao?”

“Cái gì?”

“Người đi xe màu trắng có rèm che..... “

“Người có để ta yên không? Phiền quá, đã nói ta không nhớ rõ, người còn muốn gì nữa! Sao người quản ta nhiều như vậy hử, không có việc gì làm sao!”

Chủ nhân cái xe màu trắng có rèm che kia giống như một lớp sương mù bao phủ cuộc sống của ta. Kỳ thật cũng có thời điểm nghĩ muốn từ bỏ, làm gì phải hèn mọn như vậy, hần chẳng phải lão bà của mình! Mỗi lần nghĩ thế, ta lại không khỏi cảm thấy thê lương....

Nhoáng một cái đã mấy tháng, mắt thấy ngày 1-5 nghỉ hè sắp đến, mọi người đều hưng phấn dị thường.

Buổi tối Ngải Tiểu Trư đến hỏi ta có kế hoạch gì chưa, ta chỉ trả lời qua loa cho xong chuyện, hần lại có thể nói đến phát cuồng với cái kế hoạch lớn của mình mà thao thao bất tuyệt giáo huấn ta. Ta mệt mỏi nghe, cuối cùng nói với hần một câu không có hứng thú, làm tên kia mang theo cái đuôi thất vọng mà rời đi. Ai, ta phỏng chừng lại chơi trò chơi giết thời gian rồi.

Sau đó La Dân vào nhà, thấy ta chỉ có một mình, liền hào phóng tiến đến bên tai ta hỏi ngày 1-5 có dự định gì chưa.

Ta lắc đầu nói mình nhàn rồi, người nếu muốn sai vặt cứ tự nhiên.

Hần ha ha cười một trận, lại nói, “Chúng ta làm chuyện đó chứ?”

Ta xoay cái đồ mặt, ta chính là da mặt mỏng, tâm tư toàn bộ viết trên mặt. Hần nhếch miệng, nói “Thứ nhất ngày đó người phải tìm chỗ, khách sạn hảo một chút nga, sau đó gọi điện cho ta, ta sẽ tới.”

Ta then thùng gật đầu, giấu không được tươi cười bên miệng. Hần trên mặt ta hôn một cái, mắng “Sắc lang.” Liền lập tức rời đi.

Ngày 1-5 kia đối với ta quả thực là dày vò, sau khi tan học, lúc chia tay La Dân cười thực sáng lạn, còn hướng ta làm tư thế gọi điện thoại.

Ta sau khi về liền tra tư liệu tìm kiếm, cân nhắc thực lực kinh tế của mình, rốt cục chọn một khách sạn ba sao. Sáng sớm hôm sau đến, kết quả được người ta nói cho biết mười hai giờ trưa mới có phòng, lại đành cần rằng chờ hai tiếng, cuối cùng cũng thuê được.

Ta hưng phấn mở cửa, thô bạo đem đồ vật trong phòng chỉnh sửa, lại ngây ngốc đứng trước cái bồn tắm lớn, mở vòi sen ra rồi đóng lại. Không biết La Dân có đồng ý tắm uyên ương dục không nhỉ? Chợt nhớ tới chuyện chưa chuẩn bị mũ, nói thật ta cũng không muốn dùng, làm gì có nam nhân nào không nguyện ý cảm nhận chân thật bằng chính da mình. Nhưng nếu La Dân muốn dùng, ta đây hần phải lấy lòng chút.

Đúng rồi, La Dân, khi nào thì nên gọi điện thoại cho hần? Hiện tại thì có hay không rất nóng vội? Quan hệ cũng đã sắp tiến triển đến bước kia, nội tâm lại vẫn ngượng ngùng, nhưng là vô cùng mỹ mãn.

Ta đi ra ngoài ăn, dùng điện thoại công cộng gọi cho La Dân, báo cho hần số phòng. La Dân nhận điện thoại liền ha ha cười một trận, làm ta xấu hổ không chịu nổi. Lúc sau hần bảo ta chờ, hần đang cùng người nhà ăn cơm. Ta đành phải nói hảo, tuy rằng rất muốn hần lập tức xuất môn, nhưng ta nghĩ chính mình cũng không nên háo sắc như vậy.

Quay về khách sạn chờ hần, ta nằm trên giường lẩn lẩn, đệm giường co giãn đủ, hần sẽ sung sướng ngất trời. Nhìn chăm chăm vào kim phút đã chạy tới ba vòng, ngoài cửa vẫn không có động tĩnh, ta có chút không kiên nhẫn. Cuối cùng vẫn là do dự cầm điện thoại của khách sạn lên, có điểm bất an, di động rõ ràng kêu, nhưng La Dân không bắt máy. Ta nghĩ có lẽ hần đang ở trên xe, không tiện nghe điện thoại. Chờ thêm nửa giờ, ta lại gọi, vẫn như vậy. Ta không kiên nhẫn gọi đến n lần, đang lúc bất an, điện thoại rốt cục cũng có người tiếp.

“La Dân.....”

“Ta hiện tại có chút việc, lát nữa nói sau.”

Hần đập máy, microphone truyền đến từng tiếng đô đô. Lòng ta ản ản có dự cảm bất hảo, lại quay về giường nằm nghỉ. Mới chớp mắt một lát đã hai tiếng trôi qua, trời tối, La Dân vẫn chưa đến.

Hô hấp của ta bắt đầu không ổn, cố lấy dũng khí cầm điện thoại, ấn dãy số đã vô cùng quan thuộc

“Xin chào, số điện thoại này đã tắt máy.”

La Dân tắt điện thoại?!

Ta như bị dội một gáo nước lạnh, bỗng nhiên có cảm giác bị bỏ rơi. Ta một mặt tự an ủi có lẽ lát nữa hẳn sẽ mở cửa bước vào thôi, một bên lại tự mắng mình thấp hèn, đã bị người ta đùa giỡn, còn ngồi ngốc ra chờ đợi làm gì? Ta không dám đi, sợ hẳn đến không thấy mình, kết quả vẫn là ở lại, ngồi trợn mắt ngăm trừng nhà cả đêm.

Chờ kim đồng hồ chỉ đến số 2 mới rời đi, thật sự ta cũng không có nhiều tiền, bằng không ta thật muốn ở lại chờ luôn vài ngày, chính là người kia từ đầu đến cuối vẫn chưa xuất hiện.

Ra khỏi khách sạn, ta lại gọi điện, nhưng trước sau vẫn là tắt máy. Ta cảm giác trái tim một khoảng hư không.....

Đó chính là ngày 1-5 tồi tệ của ta, từ đó mỗi ngày ta đều gọi cho La Dận, và mỗi lần đều nhận được đáp án giống nhau tắt máy. La Dận giống như đã tiêu thất vào hư không, làm cho ta hoài nghi có phải những chuyện vừa qua đều là giả dối. Bảy ngày, suốt bảy ngày, hẳn không có một chút tin tức. Trái tim ta tràn đầy tuyệt vọng cùng băng giá, hẳn xảy ra chuyện gì? Vì cái gì không nói với ta? Không có lòng dạ nào hay căn bản là cố ý? Tại sao ta lại hoàn toàn không biết gì cả? Chẳng lẽ trong lòng hẳn ta một chút phân lượng cũng không có? Ta nghĩ không ra, cảm thấy mình rất nhanh suy nhược.

Ngày cuối cùng của kỳ nghỉ dài, ta đã vội vàng trở về trường học, mọi người ai ai cũng khoải trá trao đổi về tuần vừa qua, chỉ có ta, mờ mịt kiếm tìm một thân ảnh. Hẳn không quay về trường, đến khi trời tối đen vẫn chưa về.

Ta cảm thấy mình chưa bao giờ làm chuyện ngốc nghếch như vậy, cứ nhiên ngồi ngoài cổng chờ đúng ba giờ. Nói thật, ta cũng không biết mình làm gì, chỉ có một ý niệm trong đầu, hy vọng khi La Dận trở về người đầu tiên nhìn thấy là ta. Ta nghĩ hẳn lẽ hèn là có nguyên nhân, chỉ cần hẳn nói, ta cái gì cũng có thể tha thứ, cho dù không nói cũng không sao, ta không cần, thật sự không cần. Ta đã nghĩ sẽ ôm hẳn, nói cho hẳn biết ta đã nghĩ về hẳn thật nhiều.

Ta chờ, bảo vệ nhìn ta vài lần, ta cũng không để ý. Trong lòng bất an không yên, ta mệt mỏi dựa người vào cổng, từ xa có ánh đèn chiếu tới, ngẩng đầu, đi đến là một chiếc ô tô trắng, dường như ta đã thấy qua nó rồi. Xe đi ngang qua, ta đứng lên, tiến đến một chút rồi chết lặng. Ta chạy theo chiếc ô tô tới dưới lầu kí túc xá, La Dận từ trên xe đi xuống, ta không khỏi hưng phấn muốn gọi hẳn nhưng trên xe lại xuống một người khác, chính là nam nhân ta đã từng thắc mắc. Ta thấy hẳn lôi kéo quần áo La Dận, ở bên tai hẳn nói nhỏ. La Dận gật đầu, sắc mặt trắng đến khó coi. Ta còn thấy nam nhân bế La Dận, bóng đêm bao phủ lấy họ, không có chỗ cho ta. Nam nhân còn nói gì đó, La Dận ở trong ngực hẳn, thản nhiên nở nụ cười, thật nhẹ nhàng.

Ta quả thực hít thở không thông

Nam nhân trở lại xe, khởi động rồi đi, La Dận vẫn nhìn theo hẳn, cuối cùng cũng phát hiện ra ta. Hẳn ngay gần cả người, ta hướng hẳn đi tới, tự cảm thấy tiếng hít thở của mình không thích hợp ra sao.

“Vì cái gì không tới?”

“Có việc.”

“Việc gì?”

“Không liên quan đến người.”

“Là việc liên quan đến hẳn?”

“Tùy người nói sao cũng được “

“Các người ngủ với nhau?”

Mặt hẳn có chút biến đổi, ngay lập tức lại khôi phục bình thường, “Không có.”

“Thật sự? Vậy sao người mệt mỏi thế?”

“Người!.....” Mặt hẳn nhanh chóng trầm xuống, ánh mắt cũng không còn thân mật nữa, “Đúng, ta ngủ với hẳn, sao nào?! Người quản được? Ta cùng ai lên giường là quyền của ta, người cho người là ai, thực nghĩ chính mình là lão công? Ít nằm mơ đi, người xứng sao?”

Ba!

Ta thậm chí không biết tại sao mình lại đánh hấn, mạnh đến nỗi trên mặt lưạ lại hồng ắn. Hấn xoa má, trong mắt tràn ngập phần nộ.

“Họ Thường kia, người nghe cho kỹ!” Hấn chưa từng lớn tiếng như vậy, thành âm đĩnh tai nhúc óc cơ hồ muốn đem lỗ tai ta đánh tan. “CHÚNG TA CHIA TAY!”

5. Chương 5

Ta cùng La Dận chấm dứt quan hệ hoang đường kia, cuối cùng ngay cả bằng hữu cũng không thể làm. Ta tựa hồ trở về với cuộc sống bình thường, sau đó mới phát hiện, kỳ thật về phương diện kia bản thân cũng không có nhu cầu quá mãnh liệt, cho dù hai tháng không bính cũng không có cảm giác khó chịu.

Trư Tiểu Ngải ngay từ đầu đã mờ mịt, hấn không biết ta cùng La Dận tại sao đột nhiên trở thành bạn thân, rồi lại đột nhiên ngay cả gặp mặt cũng không chào tựa như người xa lạ. Hấn khuyên ta không nên đối huynh đệ có cừu hận, ta cũng chỉ cười cười, ta cùng La Dận trước giờ chưa từng là huynh đệ.

Lên lớp 11, ta cùng La Dận không còn ngồi chung bàn nữa, lão sư xếp lên phía trước, có người nói với ta đó là do La Dận yêu cầu như vậy, ta cũng không để ý tới. Như vậy cũng tốt, chúng ta không cần tiếp tục ngồi với nhau mà xấu hổ.

Lớp 11 ta cũng khác, tinh lực đều dồn vào việc học, ngoài ý muốn xếp thứ tám trong lớp. Lão ba nói ta rất cuộc cũng thông suốt, cứ nhiên dẫn ta đi mua di động. Phần thưởng như vậy làm ta quyết định về sau càng thêm phấn đấu. Khẩn trương ôn bài làm ta có nhiều cảm giác phong phú, Trư Tiểu Ngải ở phía sau đùa giỡn bạn gái, làm cho ta không thể không bội phục con trư này. Ngẫu nhiên quay lại thấy bọn họ liếc mắt đưa tình, trong lòng cũng mơ hồ có chút hâm mộ.

7 tháng 7 là ngày thi vào trường cao đẳng, nắng hè chói chang làm cho tâm tình người ta thêm phiền toái, thường thường khao khát khí hậu khoan khoái hợp lòng người ở phía nam, ta liền nghĩ ra chủ ý, quyết định phải vào nam nghỉ hè.

Thời gian chờ công bố điểm thi, ta hoàn toàn không có cảm giác khẩn trương, ngược lại cảm thấy như vừa giải quyết xong một sự kiện, thoải mái tự tại. Trư Tiểu Ngải cùng bạn gái chia tay, không rõ nguyên nhân. Hấn khí thế nói, nữ nhân như quần áo, mặc chán liền đổi thôi!

Lão ba tìm cho ta một số tư liệu du lịch, từ khi ta học hành tấn tới liền bỏ tiền so với trước kia sáng khoái hơn nhiều. Chín trại câu, lệ giang, tây song hây nập, QUẾ LÂM, LƯ SƠN, mỗi địa phương đều đầy sức hấp dẫn, ta thật sự không biết bỏ cái nào. Cuối cùng đành phải dùng phương thức truyền thống, bốc thăm được QUẾ LÂM, vì vậy ta chuẩn bị tốt hết thấy cho một chuyến ngao du thiên hạ.

Trước khi đi một ngày, di động mặc danh kỳ diệu rung lên, dãy số kia vẫn còn trong trí nhớ, bởi vì đã quá mức quen thuộc, cho nên sao có thể quên.

“Có rảnh không?”

Ta nhìn tới túi đồ, ngần ngừ một chút rồi nói “Có.”

Hai phút sau hấn mới nói “Đi ra đi, có việc.”

“Chuyện gì?”

“Đi ra mới nói cho người.”

“Gặp ở đâu?”

“Quảng trường thời đại, ba giờ, muộn ta giết cả nhà người!”

“Ba giờ!” Ta không khỏi nhảy dựng lên, quả thực là nói giỡn, hiện tại đã là hai giờ năm mươi, ta có chạy cũng không tới kịp a! Vì tính mạng già trẻ một nhà ta quyết định anh dừng thử một lần.

Muộn, đây là tất nhiên.

“Mẹ nó, người cư nhiên để a đợi đến 40 phút!” La Dận vừa thấy mặt ta là mắng, hắn hôm nay mặc áo sơ mi ngắn tay, màu vàng nhạt, nhìn qua cũng thấy giá cao.

“Lão Đại a, người cũng không ngấm thử xem ta ở chỗ nào na, lại còn muốn thần tốc.” Ta thề vừa gia khỏi cửa liền lập tức gọi xe đi, nửa giây cũng không trì hoãn.

La Dận cười, xem như hắn tha cho cái mạng nhỏ của ta, tính toán toán, chúng ta cũng đã hai năm không nói chuyện. Hắn có lẽ không biết, hai năm kia ta vẫn nhớ đến hắn, ánh mắt vẫn luôn bị hắn hấp dẫn. Ta can đảm mở miệng hỏi, “Người nói có việc gì gấp? Còn muốn đòi mạng.”

Hắn ha ha cười, tuy rằng tóc đã nhuộm đen nhưng lại vẫn có chút vàng. “Cũng không có việc gì gấp, đột nhiên muốn cùng người ôn chuyện, ôn lại tình cũ, đi khách sạn không?”

Ta nao nao, có một số việc quả nhiên không thể quên được. “Thao, hiện tại mới muốn giải thích soa?” Ta có chút bất mãn, “Đi, vì cái gì không đi!”

“A ” La Dận bĩu môi nói, “Hai năm mà vẫn còn nhớ, thật nhỏ mọn! Đi thôi đi thôi, phiền chết!”

Chúng ta cũng không phải lần đầu tiên, vì thế không chút xa lạ cùng hắn trên giường lăn qua lăn lại. Chúng ta hôn môi, vuốt ve tinh khí của nhau. Ta phát giác xa nhau lâu như vậy, ta vẫn nhớ rõ hương vị trên người hắn, cảm giác thật tốt.

“Vào đi.” Hắn đột nhiên nói.

“A?” Động tác tay của ta liền đình chỉ.

“Cho người tiến vào, ngu ngốc!” Hắn gõ lên ót ta một cái, sau đó mở cửa ra.

Đau quá, không phải nằm mơ.

Ta thực khẩn trương, một ngón tay thăm dò đi vào, thật chặt, thực khó khăn. Đang không biết phải làm sao, hắn chỉ huy ta đi vào nhà tắm cầm chai sữa tắm ra, ta lấy ra một chút xoa lên, lên này quả thực nhẹ nhàng tiến vào, sau đó là hai ngón.

“Cũng không sai biệt lắm, mau vào.” Về mặt hắn như là nhẫn nại, lại giống như hưởng thụ.

Ta đổ sữa tắm lên tiểu huynh đệ của mình, sau đó để ở huyết khẩu, chậm rãi đi vào.

“Gia Đình.”

“Ân?” Ta thật cẩn thận luận động, dù nội tâm hưng phấn nhưng cũng sợ làm hắn bị thương.

“Người có biết chúng ta rất giống tình nhân yêu đương vùng trộm không?”

“Giống a, một là gian phu, một là *** phụ.” Ta vui cười, đỉnh thân tiến vào thân thể hắn.

Tay hắn gắt gao bám lấy cánh tay ta, mặt mày rồi rầm thành một khối, cắn môi dưới, phản ứng của hắn làm ta cảm động. Tựa hồ phát hiện ta đại ra, hắn thả lỏng ẻ mặt, ôm cổ ta, cổ vũ mà hôn lên môi ta.

Ta có chút cảm động, tim đập cuồn cuộn, hắn chỉ cần hôn như vậy đã khiến ta trầm mê. Ta biết mình đối hắn thật sâu khát vọng, mùi của hắn, mái tóc hắn, thân thể hắn, không có chỗ nào không xuất hiện trong mộng của ta mỗi đêm. Ta thích hắn, nhớ nhung hắn vô điều kiện.

Hắn hôn hấp dẫn trở nên dồn dập, ta một bên ôn nhu hôn môi hắn, một bên không ngừng trêu tống, phó thác thân mình cho *** nguyên thủy. Nhẹ nhàng nâng cao đùi hắn, càng thêm xâm phạm thân thể hắn, thanh âm mê người quanh quẩn trong phòng, ta có thể cảm thấy nhiệt độ cơ thể cả hai tăng vọt, chậm rãi phòng thích.

Sung sướng qua đi, ta cùng hắn đắp chăn nói chuyện, cảm giác giống hai người con trai

“Đau?” Ta lo lắng hỏi.

Hắn không chút do dự “Ân” một tiếng, làm cho ta có chút đả kích.

“Thật xin lỗi..... “

“Thôi đi, không cần ngươi làm người tốt.”

Tuy rằng hắn đã quen nói lời độc ác, nhưng thế này cũng là đả kích quá lớn, “La Dận, cái kia..... “

“Cái gì?”

“Nghĩ tới hắn sao?”

“Ân?”

“Khi cùng ta, ngươi có nhớ tới hắn không? Cái người đi xe màu trắng có rèm che ấy.”

“Ngươi a..... Không có.”

“Thật sự?”

“Chẳng lẽ ngươi muốn ta đáp có?”

“Không, đương nhiên không..... “

“Gia Đình, ngươi thi vào cao đẳng thế nào?”

“Bình thường, không tốt cũng không tệ, hắn có thể vào đại học.”

“Thật tốt.....”

“Làm sao vậy? Nói giống như sắp xong đời vậy.”

“Quả thật. Ta a, có thể không đỡ.”

“Sợ cái gì, mẹ ngươi không phải làm ở bộ giáo dục sao? Việc này cũng dễ dàng thôi!”

« Ân, mẹ ta nhất định sẽ tìm được trường cho ta! »

« Thực ra ngươi không vào được đại học cũng không sao. »

« Nói đùa, ngươi nuôi ta chắc? »

« Hi hi, đúng a, chỉ cần ngươi không chê ta. »

« Dám lăng nhăng ta sẽ bỏ ngươi. »

« Thao, ngươi tiểu *** phụ này! »

« Ha ha ha ha a —— Gia Đình..... »

« Ân? »

« Lên đại học có kết giao bạn gái không? »

« Không biết, có lẽ là có. »

« Ngươi mà tìm được, ta cũng phải thử xem. »

« Được, nhưng không được thử nghiệm trên giường đâu đấy. »

« Mẹ nó, đầu óc dơ bẩn! »

« Ngươi không phải cũng thế sao? Ít tỏ ra trong sạch đi. »

« Hừ —— cãi nhau này giờ, khát nước chết được, đi lấy nước cho ta nhanh lên. »

« Ngươi không có chân sao? »

« Ngươi thử nằm dưới xem, động được mới lạ! »

« Đây không phải là đang khen ta mạnh chứ? »

« Chó má, ít nói nhiều, nhanh đi đi! »

Ta nhảy xuống giường, không để ý bản thân đang ở trần, lấy chén thuỷ tinh rót nước cho hần.

« Gia Đình..... »

Thanh âm hần ôn nhu từ phía sau truyền đến.

« Ân? » Ta nhẹ giọng đáp, im lặng che giấu sự sợ hãi trong lòng.

« Ta.....Ngày mai đi Anh quốc..... »

Loảng xoảng —————

Chén thuỷ tinh rơi xuống, nước bắn tung toé lên người ta, nhưng đầu ta hiện giờ đã hoàn toàn trống rỗng. Khi ta nhìn về phía La Dận, cũng chỉ thấy mái tóc khô vàng che đi khuôn mặt với biểu tình cứng nhắc.....

6. Chương 6

Trường đại học của ta ở ngay trong thành phố, Trư Tiểu Ngải lại cùng học với ta, bất quá không phải chuyên nghiệp. Khác với mọi người, ta đã sớm đánh mất nhiệt tình ban đầu với nơi này, tiếp tục cuộc sống trong sạch đến phát chán. Ta không học ngoại trú mà cùng mọi người ở chung một phòng. Cũng không phải không muốn tự do mà đây đã là thói quen. Thứ một khi đã trở thành thói quen rồi thì cũng giống như độc được xâm nhập tận cốt tủy vậy.

Mai Kế Nhạc là bạn cùng phòng với ta, mới đầu ta thực sự chán ghét hần, đơn giản vì hần giống cái kẻ đi chiếc xe màu trắng có rèm che kia. Nhưng sau đó ta lại phát hiện hần là người dị thường hòa nhã, ở chung rất tốt. Hần, ta, cùng Trư Tiểu Ngải cũng khá hòa hợp. Hần luôn thổi phồng nhà mình rất đẹp, làm cho ta thực hối hận vì nghỉ hè không chạy đến Quế Lâm. Nếu ngày đó ta không trốn ở nhà, hần đã có thể thấy nó trắng lè thế nào.

Mai Kế Nhạc mở cửa, mang quýt vào, nói nữ sinh lớp bên ngưỡng mộ hần tặng cho, ai biết có thật hay không. Hần bóc quýt, lộ ra thịt vàng, “Làm gì mà ngốc ở trong này thế hả? Tiểu Hồng đâu?”

Tiểu Hồng là bạn gái ta, bộ dáng nộn nộn, không giống những cô gái phương Bắc khỏe mạnh, là nhỏ xinh gầy yếu. Nàng đứng cùng ta còn chưa cao quá bả vai, nhỏ nhắn tinh xảo, ta thực thích ôm nàng, cái cảm giác mỏng manh dễ vỡ khiến người ta muốn nâng niu.

Có đôi khi ta chán ghét cuộc sống này, đi học, tan học, ăn, ngủ, chơi điện tử. Lão ba nói ta nên ra ngoài, tiếp thu kiến thức, thế giới này còn biết bao điều cần con người khám phá. Ta lại đối với những sự vật mới mẻ kia chẳng có gì hứng thú, cho dù ra ngoài cũng chẳng biết đi đâu? Ta cảm thấy bản thân giống như phế vật, ngẫu nhiên lên mạng tìm thông tin về tình hình Anh quốc, sau đó lại tự mắng mình rồi việc, lừa mình dối người.

Ta tự thấy có lỗi với Tiểu Hồng, mỗi khi hôn nàng, ta đều không nhìn được mà đem nàng thành người ta thật sâu khát vọng ở cùng một chỗ, nhưng mở mắt ra, tất cả đều trở thành bọt biển vỡ tan. Cũng bởi vì áy náy, ta cố hết sức mình đối nàng thật tốt, coi nàng như công chúa mà sủng nịnh, thỏa mãn tất cả mong muốn của nàng.

Tình yêu của ta chung quy vẫn thiếu tình cảm mãnh liệt, quan hệ hòa hảo đến mấy rồi cũng sẽ lung lay. Thời điểm đó đến, ta liền cùng Tiểu Hồng chia tay. Nói chia tay chính là nàng, ta cũng không cự tuyệt. Nàng nói ta căn bản không cần nàng, nàng không chịu nổi sự bất an khi ở bên ta, ta không thể phủ nhận điều gì. Ta không tìm bạn gái nữa, bên người ta cũng không thiếu nữ nhân.

Có đôi khi Mai Kế Nhạc nghiêm khắc mắng ta, nói tiểu tử ngươi bộ dạng sa sút thế này, cứ nhiên lại có nữ nhân thích, thật là không có thiên lí! Ta sẽ đáp lại hần, người ghen tị a! Kỳ thật, kỹ xảo xử lí nữ nhân Mai

Kế Nhạc so với ta còn tốt hơn. Tiểu tử này vào lễ tình nhân đã từng ở trên khinh khí cầu cầm chín mươi chín đóa hồng đối một nữ nhân hô to “ta yêu người”, loại sự tình này có đánh chết ta cũng không làm.

Có một lần Trư Tiểu Ngải cùng hân quá chén, lúc say rượu tên này cứ nhiên lộ ra thần thái nam nhân cuồng dã, hắc!

“Tiểu tử?” Mai Kế Nhạc vỗ bàn hô to, “Người này tên lang tâm cầu phế, Hồng muội đối người như thế nào, ngay cả khuyên cũng không khuyên lấy một lời, có biết là đã làm người ta thương tâm thế nào không hả? Nói, có phải người ở bên ngoài đường tiểu tình nhân không, nếu không sao không cùng Hồng muội hàn gấm lại!”

“A, người nhàn rồi quá rồi sao mà đi quán ta, cả ngày Hồng muội thế này Hồng muội thế kia, nàng với người là thế nào!” Ta mở chai bia, hôm nay nhất định phải chinh thắng nhãi này.

“Cái loại tiểu muội ngây thơ ta mới không có hứng thú, ai kêu nàng suốt ngày quán quít lấy bạn gái ta, hại ta ngay cả cơ hội thân thiết đều không có!”

“Người, đồ sắc ma, trừ bỏ chuyện kia ra, chẳng lẽ người không muốn gì khác sao?”

“Mẹ nó, người nói ta còn muốn cái gì? Tìm bồ không phải để kị sao!”

“Dâm côn”, Trư Tiểu Ngải thóa mạ, trải qua mấy tháng yêu đương, tên này trước kia mỗi ngày đều khư khư vài quyển sách đen cứ nhiên lại biến thành ngây thơ, “Cả hai đứa!”

“Hắc,” Mai Kế Nhạc cười to, “Vậy người là *** châm!”

Trư Tiểu Ngải thiếu chút nữa sặc cả rượu, “Thao, cho người ba phần nhan sắc người đã học người ta đi mở phường nhuộm, cẩn thận ngày nào đó cái trong quần kia hồng mất đấy!”

“A, người không phải lo, ta thấy người nên cẩn thận cái châm nho nhỏ của người có khi nào bị bẻ gãy đấy!” Mai Kế Nhạc vui tươi hơn hở, mặt đỏ bừng bừng.

Ta cùng hiểu Mai Kế Nhạc ám chỉ cái gì, vỗ vai Trư Tiểu Ngải an ủi, “Huynh đệ đừng nóng, châm mặc dù nhỏ vậy cũng vẫn dùng được đi.”

“Mẹ người, đi chết đi.” Trư Tiểu Ngải hất tay ta ra, giơ chén rượu lên định hất.

Ta cười đến đau bụng, vội vàng trốn sau Mai Kế Nhạc. Mai Kế Nhạc đột nhiên giữ chặt cánh tay ta, hỏi, “Nói thật đi, người không phải có người trong lòng rồi chứ?”

Ta không nói gì, nghĩ muốn phủ nhận cũng không xong.

“Bạn hồi trung học sao?” Ánh mắt Mai Kế Nhạc lộ ra tia gian xảo, hướng Trư Tiểu Ngải hô to, “Tiểu Trư, rốt cuộc có hay không?”

Trư Tiểu Ngải trầm tư, nói, “Đúng là có một lão bà.”

“Thấy chưa, rõ ràng là có mà!” Mai Kế Nhạc hưng phấn hỏi, “Xinh không? Có ảnh chụp không?”

Trư Tiểu Ngải nở nụ cười, “Xinh, nhưng là nam.”

Mai Kế Nhạc buông tay, “Thì ra là dạng này, sau này tránh xa ta ra một chút.” Hân hai tay ôm lấy thân mình, bày ra một bộ dáng bị cưỡng bạo.

“Mẹ nó, cái người đi chết đi!” Ta thiếu chút nữa xốc bàn lên.

Một hồi đùa giỡn này, ta lại nhớ chuyện xưa, cái đã nhạt phai từ lâu lại trở nên minh bạch.

Cuộc sống đại học giống như một vở kịch, bắt đầu mau mà kết thúc cũng mau, ngay khi ta còn chưa chuẩn bị sẵn sàng, nó đã muốn khẩn cấp đuổi ta đi, bắt buộc ta tiến vào xã hội thực sự.

Ta vào làm việc cho một công ty điện tử, Mai Kế Nhạc làm cho công ty quảng cáo, Trư Tiểu Ngải cứ nhiên quyết định đọc nghiên (chắc là làm nghiên cứu, khó hiểu quá đi ==), ta cùng Mai Kế Nhạc đều vận phần ngạc nhiên. Nhưng ngoài dự đoán nhất chính là, ta cùng Giản Thêm, bạn cùng phòng năm đó, gặp nhau ở công ty, thật không khỏi cảm thán, thế giới thật nhỏ a!

Đi làm sáu năm, ta đã trở thành quản lí. Năm ấy công ty nhận thêm một sinh viên học viện tài chính và kinh tế, tên là Lâm Linh, lớn lên nhìn cũng được, người lại hào phóng, liền trở thành mục tiêu theo đuổi của nam nhân trong công ty. Ta vẫn chưa có bạn gái, dù không phải kim cương cũng miễn cưỡng là ngọc thạch vương lão ngũ, trong nhà thúc giục, ta liền cùng Tiểu Linh kết giao.

(Kim cương vương lão ngũ: là người đàn ông hoàn hảo. Không phải kim cương cũng miễn cưỡng là ngọc thạch vương lão ngũ: dù không phải là người đàn ông hoàn hảo nhưng cũng là mẫu người lí tưởng.)

Quan hệ của chúng ta khá hòa hợp, chưa bao giờ cãi vã. Lão ba rất vừa ý nàng, thậm chí trước mặt nàng nói với ta, muốn ta chọn Tiểu Linh làm vợ! Ta ngược lại ngượng ngùng đứng lên.

Người thì phải lập gia đình, dù có muốn trẻ con mãi cũng không được.

Chúng ta quen được hai năm, nàng đã là của ta, hơn nữa lão ba thúc giục, mùa đông năm ba mươi tuổi, ta cầu hôn nàng. Khi nhận nhẫn của ta, nàng nở nụ cười trong nước mắt. Ta lau đi nước mắt của nàng, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi ấy, đem nàng khóa trong áo khoác. Ta tháo bao tay của nàng, vì nàng đeo nhẫn.

“Ta sẽ bảo hộ ngươi” ta nói.

Nàng cười, ý cười thật sâu in trong mắt ta, “Ngươi khi nào học được kiểu đó của Mai Kế Nhạc vậy? Nam nhân các ngươi đều cùng một dạng”

“Vậy ngươi còn dám không?”

“Sao không dám? Về sau tiền lương phải giao hết cho ta, không cho ngươi ra ngoài xằng bậy!”

“Ôi, lão bà cho ta một con đường sống đi!” Ta dùng giọng điệu cầu xin, nàng lập tức nở nụ cười.

“Không thương lượng, muốn kết hôn với ta thì chuẩn bị tâm lí cho tốt một chút.”

“Lão ba mà biết ta cười nữ lang về nhà, sẽ không trúng gió mà chết chứ.”

“Ngươi xuống địa ngục đi!”

Lão ba dạo này thân thể kém đi nhiều, mùa thu năm đó bị bệnh, đi đứng không nhanh nhẹn nữa, ta cũng muốn kết hôn cho lão ba vui vẻ. Hôn lễ dự định sẽ diễn ra vào đầu xuân, ta đắm chìm trong cảm giác hôn nhân, cùng Tiểu Linh vội vàng chuẩn bị. Ta mua đồ dùng mới, chỉnh trang lại phòng ngủ, phòng khách, chỉ chờ nữ chủ nhân mới vào ở.

Qua tết âm lịch, công việc lại vội vàng, ta cũng ra ngoài thường xuyên hơn. Một ngày hai tư giờ cũng làm không xong đồng văn kiện xếp thành núi nhỏ, bởi vì có hôn sự kích thích, ta cũng tinh lực dư thừa, nhiệt tình mười phần. Ngày hôm qua làm đến tận hai giờ sáng, hôm nay lại đứng tám giờ đi làm, ta cũng bội phục chính mình.

Giản Thêm cùng ta một tổ, cùng nhau lo hợp đồng này. Hắn làm việc rất tốt, chung tổ khá tiện nghi, ngồi ở văn phòng xem báo cáo cũng thoải mái vài phần.

“Tu chỉnh lại dung nhan đi,” Giản Thêm nói, “Cũng không phải nhân viên mới.”

“Ta đến kí hợp đồng, không phải đi bồi rượu.” Nhìn lại chính mình, không bẩn không loạn, đầu tóc sạch sẽ, rất tốt a.

“Phi, hợp đồng nếu không kí được là lỗi của ngươi!”

“Ha ha ha ha ——”

“Chuyện kết hôn thế nào?”

“Uy, đang làm việc không bàn chuyện riêng, hợp đồng nếu không kí được hẳn là lỗi của ngươi.”

“Thao, ngươi đi chết đi! —— Ngươi đến rồi, ngươi cho ta chút đứng đắn coi.”

Ta cười gượng hai tiếng, sửa soạn lại tây trang. Rất nhanh có ba người bước đến, hai người ngoại quốc, một người Trung, mái tóc nhuộm không thể lẫn vào đâu được.

La Dận?!

Trong đầu ta lập tức hiện lên cái tên này, đối phương cũng thấy ta, ngây người kinh ngạc. Ai cũng không ngờ sau nhiều năm xa cách lại có thể gặp nhau đột ngột như vậy, kí ức một thời ngây dại kia lại tràn về....

7. Chương 7

Bàn xong chuyện hợp đồng, ta đem công việc còn lại ném cho Giản Thêm, kéo La Dận đến một quán cà phê lân cận ngồi. La Dận cao hơn, cách ăn mặc càng thêm Tây hoá, chỉ có mái tóc vàng là vẫn như xưa.

« Không nghĩ sẽ lại gặp người, làm ta giật cả mình! » La Dận không ngồi đối diện ta mà ngồi chung một bên.

« Khi nào thì trở về? »

« Đầu năm, sao, muốn ta? »

« Hắc hắc, » ta nắm lấy tay hắn, đặt ở trước ngực chà xát, « Đúng vậy, lão bà, nhớ người muốn chết! Nhiều năm không gặp, đêm nay ở cùng ta đi. »

« Thao, vẫn không đứng đắn như vậy, » hắn nhanh chóng rút tay về, trên mặt tràn đầy tiếu ý, ánh mắt mang theo khiêu khích mỉa mai. « Lão bà người đâu? »

« Đi? Làm sao người biết? »

« Hôm trước gọi điện cho Lưu lão sư nghe nói. »

« Quá phận, về rồi mà ngay cả lão công cũng không báo, người tiểu *** phụ! »

« Người muốn chết phải không? »

« Ta muốn đem người đặt trên giường. mỗi ngày tra tấn người, xem người còn trốn nữa không! »

« Người dám làm vậy ta giết cả nhà người! »

« Người làm được mới là lạ. »

« Cùng lắm thì giết người rồi tự sát. »

« Ha ha a —— » tay ta lén lút đặt lên đùi hắn, « Tình nhân đi xe có rèm che của người đâu? »

« Nhảm chán, chuyện lâu như vậy mà còn để bụng? »

« Vô nghĩa, đối với tình địch, ta luôn cảnh giác cao độ! »

Hắn trừng ta một cái, đem móng vuốt của ta đẩy ra, « Khi nào tổ chức hôn lễ? »

« Tháng sau. »

« Mọi việc ổn rồi chứ? Tiệc cưới như thế nào? Thiệp mời phát chưa? Đã may lễ phục? »

« Người còn khắt khe hơn ta, lo lắng nhiều như vậy. »

« Ta phi, phù rể thì sao? Đã tìm chưa? »

« Tiểu tử Mai Kế Nhạc xung phong nhận rồi. »

« Mai Kế Nhạc? »

« Bạn từ thời đại học, lần sau giới thiệu cho người. »

« Ân, bắt quá ta ngay cả phù rể cũng không được làm, mà ta cũng có còn là lão bà trên danh nghĩa của người đâu. »

« Người làm phù rể làm gì, ngoan ngoan làm tiểu tình nhân của ta, người đã được hưởng vô vàn tính phúc rồi. »

« Trong đầu người lúc nào cũng có mấy thứ hạ lưu. »

« Đây sao có thể trách ta? Ai kêu người hoặc nhân như vậy. »

« Đêm nay..... Phải sao? »

« Hi, này còn phải hỏi? Ta đã sớm không nhận được, người nếu không đồng ý, dù là cưỡng gian, ta cũng muốn thưởng! »

Đôi môi xinh đẹp của hắn vẽ thành mảnh trăng, mang vẻ điềm tĩnh trước nay chưa từng có chiếm lấy tâm ta.....

Cả một đêm điên cuồng như ngày đó, làm quá nhiều khiến hai chân ta có chút nhũn ra, miễn cưỡng chạy vội đến công ty, ta thở hổn hển, thật sau cảm nhận rõ ý nghĩa của câu « tinh kiệt nhân vong ».

Lưu lại số điện thoại của La Dận, ta có thể trong lúc cùng Trư Tiểu Ngải làm việc nhắn tin, chỉ tiếc không thể nhìn thấy biểu cảm của hắn là kinh ngạc hay thẹn thùng.

« Thần kinh, toàn là rác rưởi. »

Hắn nhấn lại quả trách tội trạng của ta, ta xác định thủ trưởng không ở gần đây, an tâm cùng hắn nói chuyện.

« Tối qua thế nào? »

« Người già rồi. »

« Phi! Rõ ràng làm đến như vậy, còn chưa thoả mãn à? »

« Thôi đi, phải thừa nhận người cần tráng dương rồi. »

« Mẹ nó, đêm nay lại đến, đảm bảo khiến người dục tiên dục tử! »

« Đừng, ta không muốn nháo đến chết người, để con gái nhà người ta chưa xuất giá đã phải thủ tiết. »

« Có chết cũng kéo người theo cùng. Đúng rồi, tối nay rảnh không? Cùng Trư Tiểu Ngải đi uống một chén. »

« Được, kêu cả Mai Kế Nhạc kia đến nữa, ta muốn nhìn xem. »

« Nếu dám hỏi ba đáp bốn, ta sẽ đem người tiền trạm hậu tấu. Tối mai bảy giờ, ta có việc, vậy nha. »

Dùng điện thoại công ty hẹn Trư Tiểu Ngải cùng Mai Kế Nhạc, gọi họ buổi tối ra ngoài, ta lại đi thuê phòng. Đang suy nghĩ buổi tối nay nên cuồng hoan như thế nào thì Tiểu Linh gọi điện cho ta nói áo cưới đã xong, bảo ta tối nay đến xem thử. Ta liền nói công ty có việc, không đi được, để hôm khác. Tiểu Linh đồng ý, ta cúp máy, lúc này mới nhớ mình sắp lập gia đình.

Buổi tối, ta giới thiệu Mai Kế Nhạc với La Dận, Trư Tiểu Ngải lại thêm mắm thêm muối nói bọn ta quan hệ không trong sáng. Mai Kế Nhạc thực sự thấy thú vị, nhìn chằm chằm đánh giá La Dận, còn nói, « Quả thật là một mỹ nhân. »

Ta cười vang lên, nói giỡn, « Ta cảnh cáo người, dám trêu ghẹo lão bà của ta, ta cắt! »

Mai Kế Nhạc nheo mắt, cười rộ lên, « Lời này mà để Tiểu Linh nghe được, đảm bảo người phải quỳ ba ngày ba đêm là còn ít. »

La Dận cũng khanh khách cười, nét cười cực kỳ khờ dại của trẻ con. Chúng ta ngồi quanh bàn, Trư Tiểu Ngải hỏi La Dận một chút tình hình gần đây, mọi người tán gẫu rất vui vẻ. Gọi mấy bình rượu đế, Mai Kế Nhạc ngay từ đầu đã kính La Dận, ta chạy đi đoạt lấy chén La Dận uống một hơi cạn sạch. La Dận toàn ở nước ngoài, chỉ uống Whiskey cùng rượu nho, ta sợ hắn không uống được.

« Không cần người thể hiện! » Mai Kế Nhạc cười uống cạn, bắt đầu cùng La Dận kể chuyện ta, nào là hẹn cùng bạn gái mà quên địa điểm, mang dép lê đi dự vũ hội, nữ sinh lớp dưới đến mượn tài liệu lại không cần

thận đưa nhâm AV. La Dận vừa nghe vừa cuồng tiếu, Trư Tiểu Ngải cũng góp phần vào bôi bác thành tích vĩ đại của ta, thiếu chút nữa đã bị bọn họ làm tức chết!

« Đúng rồi, » La Dận hưng phấn đứng lên, « Vợ của người ta vẫn chưa từng thấy qua, sao người không gọi nàng đến? »

« Đàn ông họp mặt như thế nào lại có nữ nhân! » Trư Tiểu Ngải hùng hồn nói.

« Họ Thường kia, người không đem vợ đến cho ta xem, đã muốn cưới về nhà, lá gan cũng không nhỏ đâu! » La Dận túm áo ta, biểu tình nghiêm túc đến buồn cười.

« Yes, sir! Người nếu không vừa ý, ta lập tức đuổi nàng đi, được không? Ta hướng hân cúi người.

« Ân, miễn cưỡng vừa lòng. »

« Còn không hôn nhau đi a! —— đến, ta muốn hôn môi! »

« Mẹ nó, đi chết đi! »

« Ha ha ha ha ——«

Mọi người đang cao hứng, uống hết bốn bình rượu đế, La Dận đêm nay, mười chén thì có đến tám chén ta uống hộ, hại ta thiếu chút nữa hôn mê. Mai Kế Nhạc cũng uống nhiều, hồ ngôn loạn ngữ. Ta thấy La Dận cùng Trư Tiểu Ngải thương lượng nên làm sao, liền lập tức đứng lên nói, « Ta không say, chút rượu này đã là gì! »

« Đúng đúng, người không say.” Trư Tiểu Ngải vỗ vai ta nói, “Cho nên để người cùng lão bà về nhà ôn chuyện, được chưa?”

Ta đối với quyết định này thật vừa lòng, Trư Tiểu Ngải đem Mai kế Nhạc về nhà. Bọn họ vừa đi, ta liền có cảm giác say, cả người hướng đến mặt đất mà ngã, La Dận hoảng sợ, đưa ta đến bên sofa ngồi phịch xuống. Hắn lấy một chén nước ấm, đưa ta uống, khi đến khách sạn, ta đã không còn thanh tỉnh. Chỉ mơ hồ thấy hắn hỏi địa chỉ nhà ta, hắn dìu ta đi, taxi nào đi qua cũng không thêm chở.

La Dận sốt ruột, hắn vuốt ve trán ta nói, “Người đợi một lát, ta đi tìm người hỗ trợ.” Hắn buông tay, để ta ngồi xuống trên bậc thềm khách sạn.

“Không cần, lão bà, đừng đi.....” Ta ôm tay hắn.

“Ta không đi, ngoan nào, ta chỉ gọi điện thoại thôi.”

Ta hơi buông lỏng tay ra, cảm thấy mỗi lần hắn rời đi sẽ không bao giờ trở lại, ta rất sợ hãi. Khi hắn trở lại, ta lập tức chui vào cái ôm ấm áp của hắn.

Ta không biết chúng ta đã chờ bao lâu, có lẽ cũng rất nhanh, bên tai ta nghe được một thanh âm khác ——

“La Dận, hắn thế nào? »

Ta mệt mỏi mở mắt, một khuôn mặt quen thuộc hiện lên trước mắt ta. Ta nhớ rõ gương mặt đó, tướng mạo đã từng làm cho ta hận đến thấu xương. Hắn chính là tình nhân đi xe có rèm che cùng La Dận.....

« Ca! »

Ca?

Thanh âm của hắn lúc ẩn lúc hiện, lặp đi lặp lại, không ngừng.....

Một giây kia, trời đất như sụp đổ, ta giống như bụi bặm nhỏ bé không đáng kể.

Trí nhớ hỗn loạn lại tràn về, trong đầu ta không ngừng chớp động liên hồi, ca —— ca —— ca ——

Ta, cư nhiên bỏ lỡ cả đời này vì một người không cần thiết.....

8. Chương 8

Ba tháng trôi qua, bầu trời lúc này thỉnh thoảng đã treo lơ lửng vầng dương nóng bỏng. Giữa trưa, ta trốn dưới tán cây ngoài công viên, có điểm ngưng ngừng ngồi ăn KFC.

« Ba ba, ba ba! » Một bé gái mang khăn trùm đầu nhu thuận ngồi trên cổ cha, chiếc khăn màu đỏ của đứa trẻ cứ bay qua bay lại. Nam nhân hoà ái cười, còn thấy được những nếp nhăn hằn sâu trên mặt.

Ta lẳng lặng nhìn theo họ khuất dần, trong ***g ngực bỗng dâng lên chua xót. Ta sau này cũng có con cái như vậy, gia đình ta có thể hạnh phúc mãi mãi không, cuộc hôn nhân của ta có thực sự là đúng đắn?

Mai Kế Nhạc tin rằng hôn nhân là nắm mồ của tình yêu, Trư Tiểu Ngải lại cho rằng có hôn nhân mới bảo đảm, Giản Thêm cảm thán kết hôn là phải giao sinh hoạt phí, Lưu manh lão sư dạy chúng ta phải có trách nhiệm, lão ba yêu cầu ta nhanh nhanh lấy Tiểu Linh.

Trong đầu ta thật sự mơ hồ, không có đáp án.

Áo cưới bị ta chối qua chối lại, mãi đến cách hôn lễ hai ngày, cũng chính là hôm qua, ta mới bị Tiểu Linh bắt đi. Nàng một thân thuần trắng cao quý như công chúa, ta vốn nên vì bản thân có một người vợ xinh đẹp như thiên sứ ấy mà tự hào, nhưng tâm trạng của ta cùng bộ y phục kia lại bất hoà. Tuy Tiểu Linh nói nhìn ta thật tuần tú, nhưng ta lại cảm thấy không tự nhiên. Thợ ảnh vừa chụp được mấy tấm, ta đã muốn cởi lễ phục ra. Tiểu Linh cũng vì chuyện này mà tức giận, ta đã xin lỗi không dưới năm mươi lần.

Vẫn là một kẻ độc thân, ta nằm trên giường phiền muộn. Có cần kiểm tra lễ phục không? Có lẽ ta nên gặp Mai Kế Nhạc xác nhận thời gian rước dâu chẳng ? Hoặc gọi điện xem Tiểu Linh đang làm gì?

Cầm di động, ngón tay lại không tự giác viết mấy dòng.

« Ta muốn gặp người ——»

Gửi đến —— La Dận —— gửi thành công!

Lòng ta thực mâu thuẫn, ta vừa muốn gặp hần, lại vừa sợ thấy hần. Ta còn nhớ rõ tối đó hần đưa ta về nhà, ta thế nào cũng không chịu để hần đi, hần đáp ứng, ta lập tức ôm chặt lấy hần, miệng nói mê sảng. Ta hỏi nam nhân kia có phải ca ca của hần không, hần nói phải. Ta lại hỏi hần, thân ca sao, hần đáp phải, ta lại hỏi, vì cái gì không nói cho ta biết, hần bảo không cần thiết. Ta phát hỏa, mắng hần, muốn để người khác hiểu lầm, hần mặc kệ ta. Ta lại mắng hần, nói hần đem hảo tâm thành lòng lang dạ thú, để bị coi thường. Hần tát ta hai cái, rồi đi.

Ta đã một đêm chưa ngủ, ngày hôm sau cũng vô có mà bỏ bê công việc.

Di động vang lên, là La Dận ——

« Người đang ở đâu? »

« Nhà. »

Khi La Dận tới, ta cũng không nói gì, hần lặng yên nằm dưới thân ta, ta như thường lệ cùng hần quan hệ. Ta và hần cũng không phải thứ quan hệ cao siêu gì, chỉ lẳng lặng hưởng thụ thân thể của nhau. Đây có lẽ là đêm cuối cùng đi, ta hồ đồ đến quên cả ôn nhu.

« Gia Đình, » hần rên rỉ, chau mày, « Đau..... Đau quá..... »

« La Dận, người nhịn một chút, sẽ ổn thôi. »

« Không..... Đau, đau quá..... »

Chúng ta chưa bao giờ xảy ra tình huống này, La Dận thống khổ cuộn thân mình, run rẩy hai chân thỉnh cầu ta chấm dứt. Ta vẫn lao đi, hôn lên đôi môi lạnh của hần, cái trán, cái mũi, hy vọng làm hần giảm bớt thống khổ. Thân thể nhột nhột của hần che kín hôn ngân, ta ôm lấy eo hần, giảm dần tốc độ, trên mặt hần vẫn là đau đớn. Ta không nghe thấy tiếng rên rỉ mê người nữa, lọt vào tai chỉ là sự kìm nén. Ta bắn, hần không phản ứng. Ta hỏi hần còn muốn không, hần lắc đầu.

« Gia Đình. »

« Ân? »

« Ngày mai kết hôn sao? »

Ta gật đầu, trong lòng hỗn loạn.

« Ngày mai, ta không tham gia hôn lễ của người, được không? »

« Được. » Ta xúc động, có những thứ nếu đã mất đi thì vĩnh viễn cũng không thể tìm lại nữa, chúng ta đã từng gắn bó vô cùng, giờ đây lại càng xa nhau. « La Dận. »

« Ân? »

« Thật ra, ta có chuyện muốn hỏi người. »

« Nếu là chuyện ta có thể trả lời. » Hấn âm thầm nở nụ cười.

« Ngày đó..... Cái ngày ta ở khách sạn chờ người, tại sao người không tới? »

« Ha hả, sớm biết người sẽ hỏi chuyện này mà, ta có chút không muốn trả lời người, » Hấn thản nhiên cười, ta thậm chí còn có thể nhận thấy đau thương trong mắt hấn —

« Ngày đó, khi ta nhận được điện thoại của người, ta thực sự cao hứng, hận không thể lập tức cùng người ở trong chăn hồ nháo cả ngày. Nhưng trùng hợp cha mẹ ta lúc đó đều ở nhà, ngay cả ca ta cũng vậy, ta rất ít khi được gặp họ, ta muốn cùng bọn họ ăn trưa rồi đến gặp người cũng không muộn. »

« Cơm mới ăn được một nửa, ba ta liền nói trong nước giáo dục không tốt, muốn đưa ta sang Anh. Tuy nói là thương lượng, nhưng ta căn bản là không có quyền quyết định, bọn họ đều đã chọn trường cả rồi, chỉ cần ta ngồi máy bay tới đó là xong. Ta không chịu. Trước đây chính bọn họ đưa ta trở về, giờ lại bảo ta đi, họ coi ta là cái gì! Ba nói ta không hiểu chuyện, mọi người đều lo cho ta, ta có phúc mà không biết hưởng. Ta đáp lại, nếu hấn đã muốn bỏ ta sao còn sinh ra ta. Hấn đánh ta, ta luôn làm cho ba phát hỏa, từ nhỏ đến giờ nếu hấn không lạnh mặt nhìn ta thì cũng là đánh đập. Hấn nói không chịu cũng phải chịu, dù phải lấy dây trói ta lên máy bay hấn cũng làm. Ta nói có chết cũng không đi, nếu muốn hấn hãy đem xác ta nhặt về. Lão ba phát hỏa, nâng tay muốn đánh ta thì ca ta cản lại. »

« Ca nói giúp cho ta, bảo ta nên hiểu cho tâm tình bố mẹ, ta không ngốc, ta cũng rất rõ ràng, bọn họ có ca là đủ rồi, ca vĩ đại như vậy, còn muốn cái phế vật này làm gì? Bọn họ trước kia đã không muốn có ta, nhưng cũng vì sáu tháng rồi, không thể phá thai nên đành phải sinh ra ta. Cũng bởi vì sinh ra ta, trái với chính sách quốc gia, nếu không phải nhà ta gia thế mạnh, bọn họ đã sớm xuống đài, nhưng cha ta cũng vĩnh viễn mất đi cơ hội thăng chức, ha ha — cho nên bọn họ thấy ta là chán ghét, từ nhỏ đã đem ta tống khứ đi thật xa, nhưng ta cũng chẳng chịu thua, lãng phí lương thực của họ, sống cuộc sống không bị quản chế, đối với họ, đứa con như ta lại càng thêm chướng mắt, trong lòng bọn họ, chỉ có ca mới là con. »

La Dận chưa bao giờ nói với ta chuyện gia đình, ta vẫn luôn cho rằng hấn sống trong một ngôi nhà hạnh phúc. Hấn trong mắt ta đang cười, mà lại như khóc —

« Sau khi ca ta cùng ba mẹ nói chuyện, họ mới lui từng bước, đợi đến khi ta tốt nghiệp mới đưa qua Anh, cũng vì ta bị gây sức ép cả ngày, cho nên không muốn gặp người, vừa lòng rồi chứ? »

« Người sao không nói cho ta biết..... »

« Nói cho người thì ích gì. »

« Ít nhất ta cũng không hiểu lầm người. »

« Sao phải hiểu lầm, ta cũng không phải lão bà của người, hiểu lầm làm gì chứ? » Hấn vẫn tươi cười như cũ, lại càng nhiều thâm lương, tay của ta yên lặng đặt trên thất lưng hấn.

« Thực xin lỗi..... » Ta thì thầm nói, nước mắt đã đóng đầy trong mắt, ta không biết hấn khổ sở như vậy, cũng không biết hào quang quanh hấn từ trước đến giờ đều chỉ là hư vô. Không thấy hấn đáp lời, duy chỉ cảm nhận được bờ vai kia run lên nhẹ nhẹ, hấn cần có người bảo hộ. Ta hy vọng thời gian có thể ngừng trôi, để hấn vĩnh viễn nằm trong vòng tay ta như lúc này.

« Thực xin lỗi..... » Ta lặp lại, thanh âm run run, ta không thấy vẻ mặt hần, không khí này làm chúng ta như ngừng lại.

« Gia Đình, kì thật ta đã nghĩ, » hần lên tiếng nhẹ nhàng, ta cảm thấy có chút ảm ứ, « Ta nghĩ chúng ta cùng nhau trốn đi thật xa..... »

Lệ của ta diên cuồng rơi trên mái tóc, theo đó mà chạm đến cơ thể hần, « Vì sao, vì sao người không đến tìm ta? Ta nhất định sẽ mang người đi. »

« Ta không dám, ta không dám. »

« Không dám? »

« Ta không dám, thực sự không dám, ta là cái gì chứ? Ta như vậy, sẽ huỷ hoại người..... »

Hai nam nhân cứ như vậy ôm nhau mà khóc, nước mắt tựa như mưa rào mùa hạ không thể ngừng rơi.

Tương lai của chúng ta rồi sẽ ra sao? Ta sẽ như thế nào? Còn La Dận.....

Chúng ta yêu nhau, đó là một sai lầm, ta không biết có phải cũng tại tình yêu này mà chúng ta tàn tạ đến thế hay không?

Thứ đã mất đi thì vĩnh viễn không thể trở về, trừ khi thời gian quay trở lại.

Ta đã bỏ lỡ một lần, sẽ không một lần nữa mất đi.

« La Dận, ta đi thôi. »

9. Chương 9

Ta thu dọn vài bộ quần áo, La Dận sợ không đủ, ta bảo hần không sao, có thể mua thêm, lại hỏi hần có cần về nhà lấy đồ không, hần lắc đầu.

« Như vậy cũng tốt, thiếu gì thì mua tới đó, » ta nhẹ nhàng vỗ bờ vai hần, chưa bao giờ ta thấy hần yếu đuối như thế.

« Gia Đình, vậy ổn chứ? »

« Có gì không tốt? »

« Ngày mai người kết hôn..... »

Ngón trỏ của ta nhanh chóng ngăn lại đôi môi đang mấp máy, « Ta hiện tại đang làm việc mà mình mong muốn nhất, ta thực sự vui vẻ. »

Trong mắt La Dận đã ngập lệ quang, hần cố gắng không để chúng trào ra, « Tiểu Linh thì sao? »

« Không biết. »

« Lão ba người? »

« Yên tâm, hần nếu có thể bị tức chết thì hần đã sớm đi gặp Diêm Vương từ tám trăm năm trước rồi. »

« Mẹ người? »

« Đã mất, khi đó ta mới vài tuổi, không nhớ rõ. »

« Thực xin lỗi. »

« Không có chuyện gì cả đâu, sau này đừng nhắc đến nữa, ta không muốn nghe. »

« Vậy người thích nghe gì? »

« Ví dụ như ta yêu người a, lão công! »

« Buồn nôn chết được, thực ghê tởm. »

« Ha ha ha, nói ta nghe chút thôi. »

« Không cần! »

« Ai, chúng ta quả là một đôi gian phu *** phụ! »

« Là người, ta không phải *** phụ. »

« Đúng đúng đúng, người là dân phụ đảng hoàng, ta là gian phu, hiện tại dụ dỗ người nga. »

« Uy! Đừng náo loạn, họ Thường kia..... A! Đừng cởi, ta vừa mới mặc vào! Người bệnh à, lấy ra, lấy ra cho ta, ai cho người đi vào! »

« Đường nhiên là đại gia ta cho phép đi vào rồi, ha hã! »

« Mẹ nó, đi ra, đau chết mắt! —— uy, bảo người ra người còn dám động? Cầm thú! »

« Ta chính là cầm thú thì sao! »

« Hồn đản, chỉ một lần thôi! »

Nửa đêm, kế hoạch chạy trốn của ta cùng La Dận đã bay theo những lần hoan ái. Ta chưa bao giờ thấy bản thân sáng suốt đến thế, ta thậm chí còn cảm nhận hạnh phúc đang đến gần. Ta mở di động, muốn nói với Trư Tiểu Ngải một tiếng, để hắn giúp ta chăm sóc lão ba. Nhưng vừa mới mở ra, cư nhiên nhận được vô vàn tin nhắn, Mai Kế Nhạc, Trư Tiểu Ngải, Tiểu Linh, đều đủ cả.

« Người ở đâu? Điện thoại nhà không gọi được, di động thì tắt máy? Ba té xỉu! —— Tiểu Linh 09:59:03 »

« Con mẹ người chạy đi đâu hã? Ba người nằm ở bệnh viện nhân dân, mau tới đây! —— Mai Kế Nhạc 10:11:23 »

« Ta đưa ba người vào viện, người mau tới, ta đi trước ——Tiểu Trư 10:23:41 »

« Con mẹ người làm gì mà tắt máy mãi vậy, còn chưa tới sao? » —— Mai Kế Nhạc 11:18:04 »

« Ba người không sao, nhưng phải ở bệnh viện theo dõi một đêm —— Tiểu Trư 12:32:51 »

« Ba không sao, phải nằm viện, phòng 507, người đang ở đâu? ——Tiểu Linh 12:49:01 »

« Đồ bất hiếu, lão ba người an toàn rồi, người còn không đến à? —— Mai Kế Nhạc 00:03:42 »

« Thao! Không cần người tới nữa! » —— Mai Kế Nhạc 00:59:16 »

Phản ứng đầu tiên của ta chính là lập tức khoá máy, ta không dám nhìn lại những tin ấy, sợ rằng bọn họ tới đây, còn sợ....chính mình dao động.

« Làm sao vậy? » La Dận hỏi, có thể đã phát hiện ra biểu tình lo âu của ta.

« Không có, không sao cả. » Ta ôm hắn, cảm thấy mình như sắp gục ngã. Ngực bị đè nặng, ép đến không thở nổi.

Hắn cau mày, một bộ dáng lo lắng. Ta hôn môi hắn, nói cuộc sống sau này không biết sẽ ra sao. Hắn hơi nở nụ cười, sau đó lấy di động, nói muốn gọi cho ca ca. Ta lập tức ngăn cản, bảo hắn không nên, hắn do dự một chút rồi đồng ý.

« Gia đình, thật sự không có chuyện gì sao? »

« Đường nhiên, sao có thể có chuyện gì chứ? » Ta không biết tươi cười của bản thân có bao nhiêu cứng nhắc, cũng không biết lão ba vất vả nuôi ta khôn lớn có thể tha thứ hay không, ta chỉ muốn mang hắn đi. Ta một tay kéo La Dận, một tay xách va li, vội vã rời nhà.

Bắt taxi, tay chúng ta vẫn gắt gao nắm chặt, ta cảm thấy bàn tay mình đã đầm mồ hôi. Anh mắt của ta lảng lạng dừng trên gương mặt hắn, hy vọng việc này có thể làm bản thân bình tĩnh hơn. »

« Sao lại nhìn ta chăm chăm vậy? » La Dận hỏi, ngoài cửa sổ, phong cảnh trôi qua thực mau.

« Ai bảo người đẹp như vậy chứ. » Ta cười.

« Ngu ngốc. » La Dận lộ ra nét cười ngọt ngào, « Hồi còn đi học, ta đã cảm thấy người có điểm ngốc, vậy mà đến tận bây giờ rồi, sao người vẫn như vậy chứ? »

« Nga, choáng váng? »

« Ngốc, ta còn nhớ rõ lúc trước người nói với ta chuyện đồng tính luyện ái ra sao. »

« Kia người đừng nhắc nữa..... Ai, đúng là ngốc thật. »

« Ha Hả, ta lúc ấy nghĩ tại sao lại có người ngốc vậy chứ, muốn khi dễ người, người còn thành thành thật thật để ta khi dễ. Người sao lại tốt với ta quá vậy, ta hồ nháo, ta phát hỏa, người vẫn chiều ta. Cho tới tận bây giờ cũng chưa có ai sủng ta như vậy, ngay cả ba, mẹ ca ta đều không có. Ở nước ngoài, bởi vì lúc đầu Tiếng Anh của ta không tốt, bị người kì thị, vừa ra cửa đã không có ai chịu nói chuyện cùng ta, nếu có cũng là vì mục đích khác, chỉ có người là không như vậy. »

« Vì vậy mà thích ta sao? Ha hả! »

« Có lẽ. »

Taxi dừng trước cửa sân ga, ta chạy đi mua hai vé, La Dận kiên trì muốn gọi điện thoại, nói thật ta đã không muốn trì hoãn thêm một giây nào nữa.

« Gì chứ, muốn nghe lén điện thoại sao? » Hấn vừa quay số, vừa mắng.

« Nói gì vậy chứ, sao ta không thể nghe a! »

« Chính là không muốn cho người nghe, người cút xa ra một chút! »

« Ta lại càng muốn nghe lén! »

« Ngoan nào, ta chỉ nói vài câu thôi, nhanh lắm, qua bên kia chờ ta một lát. »

« Vậy hôn một cái, miệng đổi miệng! »

Hấn nghịch ngợm trừng mắt liếc ta, sau đó nhẹ lướt qua môi ta một chút. Ta vừa lòng tránh đi, từ xa nhìn hấn trò chuyện, biểu tình biến hoá liên tục, hấn là bị ca răn đe. Hấn treo điện thoại, hướng về phía ta, biểu tình trầm trọng.

« Ca người không đồng ý sao? Nếu là ta, khẳng định cũng không đồng ý, đừng bận tâm, dù sao chúng ta cũng vẫn trốn đi. » Ta nắm lấy tay hấn hướng về phía cửa vào.

« Gia Đình..... » Sắc mặt hấn thực âm trầm, không chịu bước đi.

Nội tâm ta chợt có linh cảm chẳng lành, khi ta đang cố gắng đoán tâm tư của hấn, hấn mở miệng ——

« Chúng ta đến bệnh viện đi. »

Ta đoán được hấn biết những gì, cũng đoán được hấn lúc này là gọi điện cho Trư Tiểu Ngải, ta cư nhiên lại để hấn gọi, ta thực sự là..... Có lẽ ta đã sớm bị bệnh tình của lão ba chiếm lấy tâm trí.

Chúng ta đến bệnh viện nhân dân, Mai Kế Nhạc thiếu chút nữa đã động thủ đánh ta, hoàn hảo bị Trư Tiểu Ngải ngăn lại, Tiểu Linh nhìn ta bằng ánh mắt nghi hoặc, nàng có lẽ không thể ngờ lão công của mình lại bỏ mặc cả phụ thân, càng không nghĩ tới ta lại ở cùng La Dận. Trư Tiểu Ngải không nói gì, xua tay bảo ta đừng nhiều lời vô ích.

« Ai, xương cốt ta cũng không còn chắc nữa rồi, ngay ở đêm trước hôn lễ của con trai mà mắc lỗi, thực sợ là —— Ha Hả, người không cần lo lắng, cứ tiến hành hôn lễ đi, ta cũng không chết ngay được! »

« Ba..... » Ta không thể chống lại, từ nhỏ mẹ mất đi, ta chỉ dựa vào tình thương của ba mà sống, hết thấy mọi thứ của ta đều do hấn tạo ra, mà ta lại không thể bỏ mặc hấn, cùng tình nhân bỏ trốn. Ta rất rõ ràng, cả đời này ta không thể tha thứ cho bản thân, nhưng nếu ta buông tay, sẽ lại hối hận cả đời. Ta và La Dận đã bỏ lỡ một lần, ta không bao giờ muốn ném trải tư vị này thêm lần nào nữa, « Thực xin lỗi..... »

« Hắc, phụ tử với nhau có gì mà phải xin lỗi! Chỉ cần người sống tốt, lão ba cũng khoái hoạt! » Trên gương mặt tràn ngập tang thương của lão ba là một nụ cười sáng lạn.

Nước mắt của ta đã tràn mi, ngày trước mỗi khi nghịch ngợm bị lão ba mắng, mông bị đánh đau như thế nào chẳng nữa, ta chưa từng rơi một giọt lệ nào. Lão ba bảo, nam tử phải kiên cường, không chịu thua, không được rơi nước mắt, ta vẫn đem lời lão ba nói thành chân lý suốt đời tin theo. Nhớ rõ khi ta cùng tên mập ngồi cùng bàn đánh nhau, bị hấn đấm thâm khoé mắt, ta cũng không chịu thua, đánh hấn gãy hai cái răng. Lão sư mắng ta đã man, bắt ta chép phạt năm trăm lần. Lão ba còn bởi vì chuyện này mà thưởng cho ta một chiếc xe đạp, nói ta có cốt khí! Ta cười xe đạp đi qua trước mặt tên mập kia, nhìn hấn một bụng tức giận trông thực khôi hài.

« Khóc gì chứ? » Tay của lão ba trên đầu ta từng dợt vuốt ve, ta thấy môi hấn run rẩy, khoé mắt đầy nếp nhăn trở nên ướt át, « Người cũng sắp có gia đình rồi, sẽ làm cha, bây giờ mà còn oa oa khóc như vậy còn ra thể thống gì! »:

« Ba, xin lỗi người. »

« Ngày, lão ba không trách người, vô luận người có làm gì, lão ba cũng không trách người, cha mẹ nào lại không thương con, tâm nguyện lớn nhất của ta chính là nhìn thấy người hạnh phúc. Tiểu Linh là cô gái tốt, người nhất định phải lấy người ta về, không được bạc đãi nàng. »

Ta không dám nói, không dám nói ta sẽ không lấy Tiểu Linh, ta muốn cùng La Dận, một nam nhân, cùng một nam nhân bỏ trốn, đó mới là hạnh phúc thực sự của ta.

Lão ba an ổn ngủ, ta để Mai Kế Nhạc đưa Tiểu Linh về nhà, nói mình cần ở bệnh viện lo cho lão ba. Tiểu Linh nói nàng muốn ở lại giúp ta, ta bảo nàng nên đi sửa soạn, rồi còn phải tổ chức hôn lễ nữa. Tiểu Linh trong lòng đầy bất an, cùng Mai Kế Nhạc trở về, Trư Tiểu Ngải thì nói sao cũng không chịu đi.

« Người ở cùng La Dận? » Trư Tiểu Ngải chất vấn ta.

« Phải. » Ta đã không còn e dè gì nữa, hết thảy đều nói cho Trư Tiểu Ngải, không sót điều gì.

« Người con mẹ nó điên rồi! »

« Tiểu Trư, người hiểu ta mà. »

« Hiểu, đúng vậy, ta đã sớm cảm thấy các người có gì đó bất thường, chính là ta chỉ dám đoán, thế nào cũng không nghĩ ra các người thực sự đều điên! »

« Ta không điên, ta rất thanh tỉnh, Tiểu Trư, cầu người, giúp ta thuyết phục ba, chờ mọi chuyện yên ổn, ta sẽ liên lạc với người. »

« Thường Gia Đình, người là đồ điên, Tiểu Linh thì sao? Nàng tính sao bây giờ? Nàng còn đang ngây ngốc ở nhà chờ người đến thú! »

« La Dận cũng đang chờ ta, ta không thể phụ hấn. »

« Vậy người có thể phụ Tiểu Linh sao, ta mặc kệ người! »

« Tiểu Trư, ta cầu người..... »

Trư Tiểu Ngải trầm mặc, sự quật cường của ta đã làm cho hấn đồng ý, hấn có lẽ không hiểu, nhưng vẫn nguyện ý giúp ta. Đời này có một tri kỷ như vậy, có chết cũng không nuối tiếc. Hấn chúc ta hạnh phúc, dặn ta đừng làm La Dận tổn thương, ta đẩy ngực hấn, nói La Dận bên ta chắc chắn sẽ có được hạnh phúc.

Ta đi tìm La Dận, hấn lại biến mất.

Trư Tiểu Ngải cũng tìm giúp ta, lật tung từng góc bệnh viện cũng không thấy thân ảnh hấn. Ta nóng nảy, xung quanh đều hỏi, nhưng đáp án luôn giống nhau. Lúc này di động của Trư Tiểu Ngải vang lên, là La Dận. Ta đoạt lấy di động, lớn tiếng chất vấn hấn đi nơi nào.

« Người không cần biết ta ở đâu, cũng đừng tìm ta nữa. »

Lời nói của hắn giống như dây gai, thít chặt lấy tim ta, ta gần như điên cuồng la hét, « La Dận, đừng giận, người ở đâu, ta lập tức tới đó! »

« Không, người đừng tới, ta không muốn gặp người. »

« Người nói bậy bạ gì vậy hả, chúng ta đã nói rõ ràng, người quên rồi sao? Ta cùng người sẽ sống thật hạnh phúc, chúng ta sẽ bắt đầu lại, sẽ khoát hoạt mà vượt qua nửa đời này, chúng ta không bao giờ..... không bao giờ chia xa lần nữa. »

« Không, ta không cần, ta không cần một cuộc sống như vậy..... »

Ta nghe thấy tiếng khóc của hắn, nước mắt của hắn từng giọt tiến vào trong lòng ta, cuộn sóng. Ta có thể thấy bộ dáng rơi lệ của hắn, đó là biểu tình ta không bao giờ muốn thấy. Hắn là của ta, sao với bất luận kẻ nào đều khát vọng cái ôm của ta, ta cũng chỉ có hắn. « La Dận, đừng nháo, ta cầu người, nói cho ta biết người ở nơi nào, ta lập tức tới ngay. »

« Không..... Ta không cần, ta phải..... Ta phải để người cưới Tiểu Linh, cùng Tiểu Linh sống thật tốt. »

« La Dận, cầu người ——«

« Gia Đình, người nghe ta nói, người hãy đối tốt với Tiểu Linh, hiếu thuận với cha, người nhất định phải hạnh phúc, nếu không ta sẽ không tha cho người đâu! »

« La Dận, đủ rồi, ta cầu người, cầu người được không! »

« Gia Đình, ta yêu người..... Đô —— đô —— đô ——«

« La Dận! Không, Không cần! Trả lời ta, La Dận —— La Dận! ——«

Trư Tiểu Ngải hai tay gắt gao giúp ta chống đỡ thân mình, ta không nghe thấy gì nữa, không nhìn thấy gì nữa, xung quanh ta chỉ còn là hắc ám. Thanh âm của ta cứ thế chìm vào bóng tối, vĩnh viễn không tới nổi bên tai La Dận.

.....

Ta mất đi.

Mất đi La Dận.

Ta mất hắn.....

Gia Đình, ta yêu người.

La Dận, ta cũng yêu người.....

10. Chương 10

Tiểu Linh trở thành vợ của ta, lão ba cũng xuất viện, Tiểu Trư, Mai Kế Nhạc vẫn như trước kia cùng ta anh không ra anh, em không ra em, mọi chuyện dường như đều phát triển theo lẽ tự nhiên. Ta vẫn đi làm, vẫn cùng Giản Thêm tán gẫu, cũng thường trêu đùa Tiểu Linh làm nàng vừa giận lại vừa vui, còn có thể cùng Tiểu Trư, Mai Kế Nhạc phân cao thấp, biểu hiện xem ai mới là anh minh thần võ, mọi thứ giống như trước khi La Dận trở về.

Ngày ta kết hôn, rất nhiều thứ ta đã quên, chỉ nhớ mình uống đến say mềm, vừa khóc vừa nháo, thật phần khó coi, hại Tiểu Trư và Mai Kế Nhạc phải suốt ngày ở bên lo lắng.

Nhoáng cái đã mười năm. Ta trăm phương ngàn kế tìm kiếm tung tích của hắn, duy chỉ biết hắn đã ra nước ngoài, cụ thể là ở đâu, ta cũng không biết. Hắn giống như nhiều năm trước cứ thế ra đi, cái gì cũng không lưu lại.

Mấy năm nay xảy ra rất nhiều chuyện, Tiểu Trư sau hôn lễ của ta không lâu cũng bước vào nắm mồ của tình yêu, hoá ra chính là nữ sinh học cùng đại học. Hắc! Tiểu tử này cư nhiên lại ngấm ngấm như vậy! Hôn lễ của hắn, ta cùng Mai Kế Nhạc đều đến nháo, bất hắc phải để chúng ta thấy giường lớn nơi hắn động phòng mới thôi.

Mai Kế Nhạc cũng giúp vui mà kết hôn, hắc nói đó là nhất thời hồ đồ, bị chúng ta ảnh hưởng. Bất quá hắc so với chúng ta tiêu sái hơn, kết hôn hai lần ly hôn hai lần. Lần đầu là 3 năm, lần thứ hai 1 năm lẻ 8 ngày, ngày kỉ niệm hôn lễ, hắc bị lão bà bắt gặp ở cùng nữ nhân khác, liền chia tay, giờ chính là tâm điểm cho ta cùng Tiểu Trư trêu chọc. Mai Kế Nhạc nói hắc không bao giờ..... kết hôn nữa, vậy mà lại có thể thoải mái ở cùng một nữ nhân. Cũng không biết nữ nhân kia muốn gì, lại cố tình theo đuổi hắc.

Kết hôn được 4 năm, Tiểu Linh sinh cho ta một đứa nhỏ, mập mạp đáng yêu, lại làm cho lão ba ta cực độ khoái hoạt, suốt ngày ôm hôn tử, còn nói mình sống không uổng phí. Ta cũng trở thành một phụ thân hạnh phúc, đem tình yêu vô tư dâng cho đứa con. Ta càng hiểu lão ba, hắc làm được như vậy quả không dễ dàng.

Lão bà của Tiểu Trư cũng vì hắc sinh ra một bé gái, làm hắc suốt ngày lo lắng con ta sẽ đem con gái hắc đoạt đi, nguyên nhân cũng vì sợ con ta di truyền tính hào sảng của ba nó, đối với nữ nhân nào cũng mưu đồ gây rối.

Con ta bắt đầu đi học, lão ba ta mất. Ông ra đi thực thanh thản, lẳng lẳng nhắm lại hai mắt, đứa cháu có kêu thế nào, cũng không bao giờ tỉnh lại nữa. Ta yên lặng vì hắc kéo chặn, ba đã vất vả cả đời, ta cảm tạ hắc ơn dưỡng dục.

Sửa sang lại di vật của ba, ngẫu nhiên tìm thấy vật ông vô cùng trân quý « Hồng Lô Mộng », bìa sách đã ố vàng. Từ nhỏ ta chỉ nghe qua chứ chưa từng ấn tượng, giờ lại lật ra xem, cũng hiểu vì sao nó nổi tiếng như vậy.

TV đã chiếu phim, sách cũng đã viết, một tình yêu bi kịch. Trước kia xem trên TV thấy Giả Bảo Ngọc cùng Lâm Đại Ngọc từ trên trời rơi xuống, ta còn mắng hắc ngốc, từ trên trời rơi xuống không phải sẽ ngã chết sao? Thiếu niên trào phúng năm nào, giờ đã lặng yên xem Tào Tuyết Cần kể chuyện uyên ương.

Một bên hoa nở vườn tiên, một bên ngọc đẹp không hoen ố màu.

Bảo rằng chả có duyên đâu, thì sao lại được gặp nhau kiếp này?

Bảo rằng sẵn có duyên may, thì sao lại đổi lại thay lời nguyên?

Một bên ngấm ngấm than phiền, một bên đeo đẳng hảo huyền uống công.

Một bên trắng dọi trên sông, một bên hoa nở bóng ***g trong gương.

Mắt này có mấy giọt sương, mà dòng chảy suốt năm trường được chẳng?

(Uống ngưng mi – Hoài công biết nhau)

.....

Ta nghĩ về La Dận, ta có thể đã yêu hắc cả đời, nghĩ về hắc đến không kiềm chế được, từ trong hốc mắt ta, lệ lại rơi.

Mười năm, suốt mười năm.

Ta và La Dận lại gặp nhau, khi ta đã qua sinh nhật tuổi 40. Hắc giống như một thứ lễ vật muộn, chờ ta mở ra. Người nói cho ta biết hắc về là Tiểu Trư, sắp xếp cho chúng ta gặp nhau cũng là Tiểu Trư.

« Đã trở về bao lâu? »

« Hơn một năm. »

« Vậy sao không nói một tiếng? »

Hắc cười yếu ớt, khoé mắt khê cong lên một độ cung xinh đẹp, mái tóc khô vàng vẫn như cũ không hề đổi thay. Trong mắt ta lúc này đều là hắc, dù ta đã không còn trẻ nữa, không còn xúc cảm mãnh liệt như xưa,

duy nhất chỉ còn tình yêu của ta dành cho hắn là không bao giờ phai nhạt. Ta dám nói rằng không ai có thể thương nhớ hắn bằng ta, cũng không ai cần hắn như ta.

« Gia Đình —— »

« Ân? »

« Cuối tuần ta sẽ kết hôn. »

« Gấp như vậy? »

« Đã chuẩn bị từ mấy tháng rồi, nếu không cưới, người ta sẽ không gả cho nữa. »

« Người nhà an bài sao? »

Hắn vẫn cười, « Ân, nhưng ta với nàng cũng có tình cảm. »

« Vậy là tốt rồi. »

Ta không thể cho hắn hạnh phúc vậy chỉ có thể cầu người khác mang hạnh phúc đến cho hắn mà thôi, « Đã chuẩn bị tốt chưa? Tiệc rượu, lễ hỏi đến đâu rồi? Phù rể đã có chưa? Trước mắt người cũng có đó nha! »

« Ha ha, » hắn cười thực sáng lạn, thực chói mắt, « Những lời này quen thuộc quá. »

Ta cũng cười, đã lâu không thoải mái như vậy, ta thấy dường như mình đã quên mất tư vị của nụ cười.

Giờ đây, chúng ta không làm gì cả, ta chỉ lái xe đưa hắn về nhà, biết nhà hắn không chỉ có một người, chúng ta lại như những đứa trẻ khờ dại mà nói hẹn gặp lại. Ta nhìn hắn khuất dần, trong lòng càng thêm mình bạch. Ta thương hắn, dù đã trải qua bao nhiêu năm khảo nghiệm, ta vẫn yêu hắn. Ta tin tưởng vào tình cảm của mình, chỉ cần một xúc động nhỏ, chúng ta có thể vượt qua mọi trở ngại kia.

Trong phòng tắm, ta dùng nước lạnh cọ xát thân thể mình, cảm giác lạnh thấu xương làm ta rùng mình. Tay với lấy khối xà phòng chà lên đầu, đã có tóc bạc rồi, ta cũng không còn trẻ nữa. Ta đem phần đời vốn dành cho La Dận hiến cho vợ mình, cho đứa con, vậy những tháng ngày còn lại sẽ cho ai?

Đình —— đình —— đình ——

Tiếng chuông điện thoại dội vào tai, ta bắt máy, chỉ trong nháy mắt ấy ta đã tìm ra con đường đi cho bản thân.

« Thường Gia Đình, chúng ta bỏ trốn đi! »

.....

Ta không mang theo tiền cùng vật phẩm quý giá gì, nó thuộc về vợ cùng con ta, cũng là thứ duy nhất ta có thể để lại cho họ, Thường Gia Đình này đã thuộc về La Dận.

« Người thực sự có thể bỏ lại gia đình mình sao? »

« Người cũng bỏ lại vị hôn thê của người đó thôi? »

Nhiều năm rồi ta không thấy được hắn tươi cười như thế, ta ôm chặt lấy hắn, tham lam hít vào mùi hương của hắn, hưởng thụ bờ môi hắn.

« Gia Đình, nếu người lãng nhãng thì tính sao? »

« Sao? Sợ ta đi hái hoa a! »

« Đương nhiên! »

« Kia.....Nếu đã vậy, ta liền cắt nó cho chó ăn. »

« A? Sao có thể! » La Dận đẩy ta ra, « Vậy tính phúc của ta trông cậy vào đâu? »

« Nha!? »

« Không được, sau này người mỗi ngày phải làm ba lần. »

« A!? »

« Người nếu không làm được, ta sẽ đi bán, tiền thể có tiền mua đồ dùng. »

« A!!?? —— người dám! Người dám ra ngoài bấy bả, lão tử sẽ không để yên đâu! »

« Hừ, chính người không thoả mãn được ta, còn trách ai? Già rồi thì cũng có chút tiền bao dưỡng, bình thường có thể kiếm một vài người trẻ, không ổn thì chia tay, hay người nằm dưới. »

« Lão tử còn trẻ lắm, đêm nay sẽ làm cho người biết thế nào là bảo đao! »

« Ha ha ha —— cẩn thận thắt lưng người. »

Chúng ta ôm lấy nhau, cảm thụ nhiệt độ đối phương ——

Hạnh phúc vẫn đẹp như vậy, một ngày mới lại bắt đầu.....

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chan-tinh-tuong-ung>